

SUZANNE DE MOSEDAMGAARD

DIKTATUR KALDET DEMOKRATI

Diktatur kaldet demokrati

er oversat fra fransk efter

La dictature nommée démocratie

Udgivet af Forlag Éditions Édilivre A Paris

Copyright © August 2011

Oversat af Alice Vagner Frederiksen

i samarbejde med forfatteren

ISBN 978-87-995293-0-8

Copyright © Suzanne de Mosedamgaard 2012

Alle rettigheder forbeholdes

Mekanisk, fotografisk, elektronisk eller anden gengivelse af denne bog eller dele deraf uden forfatterens skriftlige samtykke er forbudt ifølge dansk lov om ophavsret

Undtaget herfra er uddrag til brug til anmeldelser.

Af samme forfatter:

L'envol des hirondelles (august 2009)

TAK

En varm tak til Alice Vagner Frederiksen
samt til Charlotte Søllner Hernø for sit forord

SUZANNE DE MOSEDAMGAARD

DIKTATUR KALDET DEMOKRATI

FORORD

Ikke en enlig svale

Forestil dig, at du køber et pænt hus på en dejlig grund. Du regner med, at skødet er en sikkerhed for, at ingen kan gøre krav på netop din ejendom. Men her kan du godt tro om igen. For hvis du får en ny nabo, der har planer om at bebygge og kapitalisere sin erhvervelse med inddragelse af en del af din ejendom eller grund, så vil det kunne ske med politisk velsignelse, trods det faktum, at det vil være i strid med gældende lovgivning.

For ovenstående er netop, hvad der er sket i denne sag og som beskrives i nærværende bog.

Denne bog er et monument over magtmisbrug, korrupsion og misbrug af ekspropriationsloven i en enkelt nordsjællandsk kommune. Men sagen, som så

nøje beskrives, er ikke en enkelt svale. Heller ikke i den pågældende kommune.

I samme periode, som sagen pågår, sker der andet steds i nærheden og i samme kommune på tilsvarende måde en sammenblanding af interesser, hvor den politiske top har parkeret sin integritet i en investors lomme. Kun ihærdig dybdeborende research fik til dels ved et lykketræf bragt ualmindeligt uheldige dokumenter for dagens lys, dokumenter, der fx uden videre skulle overdrage kommunalt ejet jord anvendt til parkering for en hel bydel til en byggespekulant, der bevisligt ville inddrage arealet til eget brug med ret til at begrænse al parkering i 30 år.

I en anden nordsjællandsk kommune har man fra politisk side ment, at det ville være helt i orden at ekspropriere et lille samfund af ældre huse, for at give en investor mulighed for at bygge en helt ny by bestående af 5.000 boliger og selvsagt tjene en uanstændig stor formue.

Man kan spekulere til man bliver vanvittig over, om sådan noget kun finder sted i et par enkelte betændte forvaltninger og kommuners politiske top. Men så heldigt er det nok ikke. Sagen, som denne bog omhandler, anskueliggør, at der er noget riv-rav-ruskende galt i Danmark. Ejendomsretten er tilsyneladende ikke ubestridelig, politikere går med åbne øjne hånd i hånd med investorer og ekspropriationer sker uden rysten på hænderne, trods det faktum, at ekspropriation kun må ske med almenvellet for øje. Det er tilsyneladende en saga blot, at det forholder sig således.

Det er beskæmmende, hvad der finder sted og det er rystende, at ingen for alvor har sat sig for at rydde op og stramme op. Sagen, beskrevet i denne beretning, bør nu få politikerne på Christiansborg til at vågne op og til at handle. Ellers er det tvivlsomt om vi kan kalde os et demokratisk og grundlovssikret samfund.

Charlotte Søllner Hernø

RESUMÉ

Da karikaturerne af profeten Muhamed blev offentliggjort, blev borgerne klar over, hvor vigtig ytringsfriheden er, i alle demokratiske lande i verden. Men er vi ikke naive når vi blindt tror, at vi kan ytre os frit og at vores rettigheder bliver respekteret af magthaverne?

I denne bog fortæller forfatteren blandt andet, hvordan fredelige aktivister blev tilbageholdt af politiet ved lovlige demonstrationer under COP 15 mødet i København.

Men først og fremmest beskriver hun, hvordan en borgmester og flere topembedsmænd stjal en del af sin og sin mands grund, for at forære den til en grisk investor som solgte den videre for at berige sig. Da

tyveriet og bedrageriet blev opdaget af ofrene, blev de truet og behandlet respektløst. Den nationale presse ønskede ikke at offentliggøre sagen, og ofrene måtte gå rettens vej. Men dommeren lukkede øjnene for ulovlighederne, og straffede ofrene, der kun krævede deres grundlovssikrede ret som var blevet trampet på, ligesom det blev tilfældet med Dannebrog, da de muslimske lande blev konfronteret med karikaturerne af deres profet.

Kapitel 1

Efter endnu en søvnløs nat, som der har været mange af og som jeg ikke mere har tal, fordi antallet langt har oversteget tusind de sidste forløbne år, prøver jeg endnu en gang at samle så mange som muligt af de tanker, min hjerne ikke har kunnet lade være med at hobe op på trods af dens behov for hvile.

Det er underligt! Når mit hoved er i vandret stilling, løber hjernen løbsk og giver mig noget at fylde hundredvis og atter hundredvis bogsider med, som kunne ændre verden og bringe en løsning på alle de problemer, der hjemsøger den.

Der er bare det, at så snart jeg sætter mig for at nedskrive den rigdom, jeg har fået i løbet af disse utålelige og uendelige søvnløse nætter, flyver det hele bort, som om et kraftigt vindstød fejede hele indholdet ud af min hjerne og tømte dens små grå celler. Og mine fingre ved ikke, hvad de skal med den pen, som min hånd har givet dem, for at de skal skrive noget. Men de bliver nødt til at komme i gang, for de skal tale for mig. De skal fortælle hele verden eller i det mindste dem, der vil lytte, at det prægtige land, hvor jeg har boet i 40 år, og som mange andre ser som et forbilledligt og misundelsesværdigt land, kun er en illusion. Det glansbillede, som det så ofte har fremvist af sig selv, er plettet, krakeleret og for altid ødelagt. Eller i det mindste for lang tid. Ifølge en statistik skulle det være i det land, folk er lykkeligst. Hvilken tåbelig analyse, der er et resultat af en rundspørge blandt en lille håndfuld mennesker!

Det land, som jeg holder så meget af, og for hvilket jeg har klippet navlestrengen over til mit fødeland Frankrig uden den mindste skygge af fortrydelse, er

langt fra at svare til det, det stadig siges at være. Eller i det mindste det, det gerne vil være. Eller endda det, det tvinger sig selv til at tro det er. Danmark, der blev regeret af højre politik fra november 2001, selv om regeringspartiet paradoksalt nok hedder Venstre, er ikke mere et land for menneskerettigheder, med respekt for andre, ytringsfrihed og retfærdighed, sådan som det godt kan lide at indoktrinere sine borgere, og så vidt det er muligt, hele verden. Blændet af magtbegær lader den nuværende regering og visse statslige og kommunale embedsmænd hånt om borgernes rettigheder, som de finder det for godt. Selv retssystemet, som jeg troede fast og ubetinget på endnu for kort tid siden, brillerer med uretfærdighed ved at frikende skyldige og straffe deres ofre, som har turdet sætte sig op mod deres misgerninger og forbrydelser og beklage sig. Alligevel bliver man ved med at udråbe Demokratiet med stort D og lovprise borgernes rettigheder og ytringsfriheden, som ingen må røre ved. Men fortabt blandt de fem millioner fem

hundrede tusind og firs indbyggere i mit adoptivland, som jeg endnu for fem år siden ville have sat op på en piedestal, og som jeg ville have forsvaret med liv og sjæl, hvis det havde været nødvendigt, har jeg fra nu af bevis på, at landet ikke mere fortjener sin titel af demokrati i ordets egentlige betydning. Og man forsøger at få mig til at tie og få mig til at forstå, at jeg ikke er noget, at jeg ikke er andet end en brik i det store samfundspuslespil, der skal blive liggende på sin plads og acceptere det uden at sige noget. Men at forblive tavs er for mig synonymt med samtykke og undertrykkelse. Nej, jeg vil ikke tie mere. Jeg kan ikke. Den viden, som gnaver i mig og uomtvisteligt ødelægger mig langsomt for hver dag, og det forsætlige bedrageri, som en borgmester og mindst to højtstående embedsmænd i den kommune, hvor jeg har boet i seksten år, har gjort min mand og jeg til ofre i, skal afsløres og lægges frem i fuldt dagslys. Vores historie skal ses i sandhedens hårde og skarpe lys. Uden det vil jeg aldrig finde den fred eller den søvn og sindsro, som er det væsentlige i alles

tilværelse, og som man har stjålet fra mig uden skrupler og uden det mindste gran af fortrydelse. Tværtimod glæder de skyldige sig over deres misgerninger og er mere end stolte af dem!

Men kan jeg opnå at tvinge mit adoptivland til at stille sig foran sandhedens spejl og råde bod på sine fejl? Jeg tror snarere, at det vil undslå sig og sige, at jeg har forfalsket billedet, og at jeg har fordunklet det for at gøre uret og hævne mig. Jeg er dog ikke af hævngerrig natur; men jeg vil have, at retfærdigheden skal ske fyldest. Den konfrontation, som jeg ønsker landet skal tage med sig selv, vil dog give det mulighed for at få et nyt ansigt. Et ansigt, som vil være i harmoni med det, som landet siger at det repræsenterer og er: et land, hvor det er godt at bo, og hvor borgerne er fuldt ud tilfredse, fordi deres rettigheder bliver respekteret til punkt og prikke. Men hvilken løgn! Hvilket bedrag! Skal man være naiv, blind eller dum tro, at det er sådan? Eller skulle det være en form for hjernevask, som enhver er udsat for allerede fra barndommen? Hvilken

arrogance hos magthaverne, som får os til at tro, at vi lever i hjertet af et skønt demokrati, som gør dette smukke land til et Paradisland, mens diktaturet kører derudaf! Hvilken mangel på ydmyghed! Hvilket løgnagtigt praleri! Denne vildledende opremsning af rettigheder, skulle den som eneste formål have at sætte Danmark op på en piedestal som et forbillede på det smukkeste demokrati i Europa?

Men er jeg ikke selv naiv, når jeg tror, at nogle linjer på papir skulle kunne oplyse nationerne bare en lille smule om politikerne, deres løgne, deres magtmisbrug og den undertrykkelse, som de påfører mange borgere? Lige meget. At tale vil befri mig for min smerte, jage en uendelig lille del af min daglige angst bort og bibringe mig noget, der ligner indre fred, selv om det sår, som min mand og jeg har fået, aldrig vil heles, så dybt er det, og fordi den forvoldte skade er uoprettelig. At fortælle, hvad jeg ved, vil forhindre mig i at gå til grunde i den fortvivlelse som evig tavshed ville være. Jeg skal og må tale. Jeg må fortælle hele historien, mens billedet stadig står

lysende klart. Frem for alt fordi jeg skylder mine adoptivlandsmænd og alle borgere det, og fordi man vil have mig til at tie. Det har man gang på gang ladet mig forstå.

Kapitel 2

I september 2005 skabte en dansk avis omtale af Danmark, som det aldrig tidligere havde været tilfældet. Hele verden hørte om dette lille skandinaviske land. Selv de fjerneste egne af kloden, som på et eller andet tidspunkt havde hørt landets navn, vidste fra nu af, hvor dette drømmedemokrati

lå. Nogle karikaturtegninger af profeten Muhamed, heraf en af profeten med en bombe i turbanen, og som alle blev trykt i en avis, vakte usædvanlig stor opmærksomhed. Disse tegninger, som skulle være humoristiske, ligesom alle de andre, man kan se i pressen, og som får os til at smile, selvom nogle undertiden får os til at ryste på hovedet, havde pludselig udløst en verdensomspændende polemik og en kolossal vrede i de muslimske lande, hvis indbyggere havde følt sig ydmyget i deres inderste. Det var med stor afsky og i chok over så meget had fra deres side, at vi kristne i hele verden så brændende ambassader, og at mit nye fædreland så sit flag Dannebrog, som det er meget stolt af, og som engang faldt ned fra himlen, som legenden siger, blive trampet på og brændt. Hvordan kunne disse uskyldige karikaturtegninger fremkalde en sådan vold, en sådan vandalisme, et sådant had? Hvorfor denne terrorbølge? Havde profetens børn ikke humoristisk sans? Kunne de ikke se det morsomme ved disse tegninger? I danskernes hjerter var

meningerne delte, og et mindretal i befolkningen ville have ønsket, at der blev givet undskyldninger, for at vores fædreland ikke skulle komme i fare i humorens navn. Men... ikke tale om, YTRINGSFRIHED FORPLIGTER! Vi skulle dog vel ikke ophæve, hvad vi havde kærest: friheden til at udtale os uden skamfølelse eller skrupler. Denne frihed, som deles af alle demokratiske lande, der anerkender den fuldt ud og ikke bestrider den, var vores stolthed og et centralt punkt i vores liv! For intet i verden, ikke engang af hensyn til landets sikkerhed eller uskyldige borgere, som risikerede at blive mål for vrede og hævn fra dem, der var blevet såret over disse karikaturer, ville regeringen eller tegneren undskylde og trække genstanden for dette latterlige og utilladelige raseri tilbage. Ingen ville sætte en grænse for denne ret, som alle borgere nød godt af. Det var altså profeten Muhameds efterkommere, der skulle ændre deres mentalitet og synspunkt, og respektere vores frihed og vores være- og tænkemåde. Det var alle enige om, for ingen kunne se, at der var nogen

som helst krænkelse eller overgreb mod andres værdighed. Disse karikaturtegninger var bare en spøg blandt så mange andre.

Men der gik kun få måneder, før min mand og jeg blev klar over, at den i denne sag så godt forsvarede ret, ene og alene var reserveret for pressen, og at menneskerettighederne, eller skal man sige borgerrettighederne, som Danmark er kendt, respekteret og misundt for i hele verden, var falske rettigheder, for politikerne og højtstående embedsmænd kunne lade hånt om dem efter forgodtbefindende, uden at folk vidste det og uden at aflægge regnskab, alt imens de fremførte løgne for at retfærdiggøre deres misgerninger og deres fejl, hvis de blev afsløret. Hvilket chok da vi personligt blev konfronteret med denne utænkelige realitet. Hele vores så faste tillid til staten faldt sammen som et korthus for et sukkende åndedrag. Vi kunne ikke tro, at det, der skete for os, var virkeligt. Det kunne kun dreje sig om en fejltagelse, en meget dårlig spøg! Det var en smagløs aprilsnar, men det var dog ikke den

første april! Nej, nej, der stod januar 2006 i kalenderen, og et tykt lag sne dækkede jorden.

Jeg skal aldrig glemme den morgen, som skulle komme til at vende op og ned på vores liv for altid og også vores økonomi. Hvem skulle have troet eller endog tænkt, at det var begyndelsen på en kamp, som vi ville komme til at føre i årevis, og som ville ødelægge vores tilværelse? En kamp, der var nødvendig for at forsvare vores mest fundamentale borgerrettigheder og ejendomsretten, som ingen, ikke engang politikerne kunne krænke eller tilsidesætte. Det var vi sikre og visse på, for Danmark ikke bare var et demokratisk land, men også et land, der som tidligere nævnt respekterer Grundloven.

Jeg var lige stået op og belavede mig på at spise morgenmad, da min mand, som har en lille virksomhed i en af de tre længer af vores ejendom, der er omgivet af tretten en halv hektar jord, kom ind for at få en kop kaffe. Han havde et usædvanligt hårdt ansigtsudtryk, og det gjorde mig urolig på

stedet, for jeg følte, at det var et varsel om en dårlig nyhed. Men før jeg overhovedet havde fået åbnet munden for at spørge ham, hvad der var grunden til at hans ansigt var fortrukket på en måde, jeg aldrig havde set i de 35 år vi havde været gift, begyndte han at fortælle om et meget tidligt og uventet besøg, han havde haft. En ung mand havde banket på vores dør for at meddele os, at han ville gå ind på vores ejendom - han var der nu allerede - for at sætte nogle markeringspæle på et hjørne af vores ejendom nær ved den tilgrænsende vej. Han var blevet pålagt at tage 250 kvadratmeter af vores grund (et stykke der var 2,50 meter bredt og 100 meter langt) som ifølge ham tilhørte kommunen. Han havde ikke det mindste bevis på det, han fremførte, og det var ikke engang kommunen, som havde sendt ham, men en ejendomsinvestor, som havde købt 38 hektar jord på den anden side af vejen. På disse hektar lå der nogle militærbygninger, der var mere eller mindre faldefærdige, for de var bygget i 1912 og aldrig siden renoveret. De havde tidligere tilhørt

forsvarsministeriet, og de var en del af en kaserne og en militær flyveplads, der for nylig var blevet lukket af staten, som havde skyndt sig at overføre dette område til byzone for at sælge det som byggegrunde og boliger. Køberen havde hurtigt taget stedet i besiddelse, havde lavet lokalplan, som kommunen havde godkendt, og som var blevet sendt til de få omkringboende lodsejere. Min mand havde godt læst og studeret alle disse planer, som havde kostet ham læsning i timevis, for ikke at sige i dagevis. Men intet antydede at vi var berørt af den, bortset fra den infernalske larm, som vi ville komme til at lide under i de år, byggearbejdet med de planlagte boliger skulle vare. Ikke det mindste stykke af vores matrikel var omtalt. Hvordan kunne en investor, hvor kendt han end var for sin magt og indflydelse, hævde, at vi havde et stykke jord som ikke tilhørte os, skønt vi var i besiddelse af et dokument fra 1980, som kommunen havde overdraget os i 1995 efter købet af ejendommen, og som beviste at det var vores? Kort tid efter erhvervelsen af dette område, som vi ville

indhegne langs med vejen, havde vi i øvrigt henvendt os til kommunen for at få at vide, hvor præcis begyndelsen af vores grund var. Svaret og de oplysninger, kommunen havde givet os, svarede i enhver henseende til vores dokumenter, såvel som med alle de angivne mål på en centimeter nær. Hvordan kunne en ukendt person så tillade sig at fratage os et stykke af vores grund og påstå, at det tilhørte kommunen, som ikke havde bedt ham om noget, og uden at medbringe det mindste bevis på sin påstand? Det var topmålet af frækhed! Og det alene fordi en hovedrig investor havde bedt ham gøre det? Var han blevet betalt for at udføre et ønske, ligesom en soldat, der havde fået ordre til at dræbe, ville have gjort det uden at stille spørgsmål? Og med hvilken ret? Jeg var lige så modløs som min mand og denne absurde historie havde helt frataget mig min appetit.

Vi måtte afvente rådhusets åbning for at få en afklaring på denne utrolige episode. Den kommunale topembedsmand, som tog telefonen da min mand ringede, anerkendte straks udsagnene fra ham, der

var trængt ulovligt ind for at stjæle, og nægtede enhver diskussion. Han ville ikke tåle nogen indsigelse fra vores side og nægtede ligeså kategorisk at modtage os for at se vores officielle dokumenter. Han ville under ingen omstændigheder høre tale om dem eller se dem, og han blev ved med at sige, at investoren havde ret til at tage, hvad der tilhørte kommunen, og som den havde foræret ham. Min mand bad ham så om at fremskaffe et dokument der kunne bevise det; men han ville ikke lytte til os eller bevise noget. Min mand og jeg kunne ikke tro, at noget sådant var muligt, og at et sådant magtmisbrug kunne være tilladt i denne så demokratiske stat, der respekterede borgernes rettigheder. For det var stadig sådan, den siddende regering benævnte den: en retsstat uden korrupsion, endog sandsynligvis det mest retfærdige og hæderlige land blandt de demokratiske lande, der kendes på vores gode gamle klode.

Det var således, at landmålerens markeringspæle var blevet anbragt inde på vores indhegnede grund. Vi

følte os krænkede i vores inderste; men hvad kunne vi gøre over for sådan en handling? Hvem skulle vi henvende os til? Til politiet? Vi vidste, at det ikke ville gribe ind. Vi var magtesløse over for denne krænkelse. Magtesløse, skuffede og lamslåede! Hvordan kunne dette være muligt? Lokalaviserne, som vi dernæst henvendte os til for at fortælle hvad vi var blevet udsat for, ønskede ikke at omtale denne ildelugtende affære.

Nogle måneder senere, da jeg åbnede en af aviserne, som posten lige havde bragt os, faldt mine øjne på annoncer for kommende huse til salg på den modsatte side af vejen, det vil sige på det gamle militærområde. De var kun afbildet som tegninger, men de fremtidige boligens areal var angivet. Alle de gamle driftsbygninger, som blev mere forfaldne for hver dag der gik, fremstod som kommende boliger, der allerede kunne købes. Men det der chokerede mig mest, var at se at to af disse bygninger var sat til salg med en forhave. Ydermere kunne man se, at de havde døre og vinduer, som ikke eksisterede på

denne side. Det var mere end tydeligt, at der var begået fejl, især hvad angik haverne langs facaden, for der var ikke nogen grund på det sted. De var nemlig bygget helt ud til vejskellet. Medmindre naturligvis, at bygningerne blev revet ned og genopført en smule længere væk fra vejen og i samme stil, skønt kommunen havde forlangt, at de skulle bevares uden nogen ydre ændringer, så var der absolut ingen forhave. For en sikkerheds skyld ringede min mand til ejendomsmægleren, som skulle sælge disse fremtidige rækkehuse. Hvilket chok, da vedkommende sagde til ham, at bygningerne skulle blive hvor de var, og renoveres og varmeisoleres udvendig, det vil sige uden for den fastsatte byzone. De ville også få en 3 meter bred privat have på den side. På et sekund tænkte vi, at de 250 kvadratmeter, som var blevet målt af fire måneder tidligere, var til disse haver. Men det var ikke det. Vores maver snørede sig sammen af afsky og oprør mod de skyldige, som jeg begyndte at hade, for jeg følte, at vi var blevet krænket endnu en gang.

Ejendomsmægleren blev meget overrasket over vores forundring, for investoren, som havde overdraget ham at sætte de fremtidige boliger til salg, havde sagt til ham at vi havde modtaget en enorm sum penge for de 300 kvadratmeter, han havde brug for til de haver... 300 kvadratmeter? Det var altså det areal, man ville snyde os for i stedet for 250? Men nej! Der var nu tale om 300 ekstra kvadratmeter, som vi skulle have solgt ham frivilligt for en rigtig god pris. Hvilken kæmpe løgn! Ingen havde kontaktet os. Vi var ikke blevet tilbudt noget, og vi havde ikke modtaget så meget som en øre. Denne gang var det for meget! Det var dråben, der fik bægeret til at flyde over. Grænsen for, hvilke forbrydelser vi ville finde os i, var langt overskredet. Jeg kunne ikke skjule den vrede, som disse svindlere havde skabt i mig. En voldsom brændende smerte i maven bekræftede, at jeg rent ud sagt havde fået mavesår af de krænkelser, der normalt kendes fra ledere i totalitære lande, som vores land afskyr. Var Danmark i færd med at vise sit sande ansigt, eller var

det bare vores kommune, som viste tegn på diktatur? Var love og paragraffer kun skin i deres øjne? Nej, det var ikke muligt! Vi kunne stadig ikke tro det. Disse handlemåder var kriminelle og kunne ikke se dagens lys herhjemme.

Vi greb øjeblikkelig telefonen for at bede om en hastesamtale med den investor, hvis hæderlighed ikke blot forekom os tvivlsom, men også ikke eksisterende. En borger fra en nærliggende by havde i mellemtiden betroet os, at denne virksomhed ikke veg tilbage for noget for at opnå, hvad den ville, og at den en dag var blevet anmeldt, fordi den havde fyldt murbrokker i en mindre sø, der forhindrede byggeri i en 300 meters zone udenom. Hvis denne overtrædelse ikke var blevet konstateret af et medlem af naturfredningsforeningen, ville virksomheden have fået tilfredsstillet sit behov for at berige sig på andres bekostning uden respekt for loven. Ville den berørte kommune have straffet den, eller ville den bare have lukket øjnene og set muligheden for at få flere indbyggere og dermed

skatteydere? Hvis vi ikke havde været ofre for den svindel, ville sådan en tanke aldrig have strejft mig.

Nogle dage senere modtog en repræsentant for firmaet os, sådan som vi havde bedt om. Det var en smilende og sympatisk mand på omkring fyrré år. Allerede ved vores ankomst og efter at have tilbudt os forfriskninger, som vi takkede nej til, havde han travlt med at vise os tegningerne til den fremtidige udstykning. Det var et område, der var voldsomt forurené på grund af de militære aktiviteter, som var foregået i de forgangne halvfems år. Det var ikke nogen hemmelighed, at børn af nogle af de ansatte på kasernen og flyvepladsen i halvtredserne var blevet født med misdannelser såsom klumpfod på grund af den forurenede jord. En mand, der havde arbejdet på stedet havde forsikret os om, at det var et pålideligt faktum og ikke et ondsindet rygte. Han var i øvrigt chokeret over, at staten kunne tillade boliger på det sted, der var kendt for sin sundhedsskadelige forurening. Endvidere havde borgmesteren, der på det tidspunkt havde styret

kommunen i en snes år, garanteret over for os, da vi købte vores ejendom, at hvis kasernen en dag skulle lukke, så kunne kun ikke forurenende småindustri tillades, netop på grund af jordforureningen. Det ville have været umoralsk at gøre dette område til beboelseskvarter.

Før vi havde formuleret formålet med dette møde, fortalte investorens repræsentant os, hvor glad han var over at se os, for han ønskede at informere os om en ny beslutning, hans firma havde taget. Det drejede sig om at ændre rækkefølgen i renoveringen og opførelsen af de 465 kommende boliger, som kommunen havde godkendt, for hans chef ville ikke respektere planerne for byggeriet, som skulle foregå i etaper og i en bestemt orden fra A til G. Han ville sikre sig at vi ikke ville gøre indsigelse mod deres manglende respekt for de nævnte planer, for det var deres ønske at gøre, hvad der hurtigst kunne indbringe flest penge. Vores ejendom ligger i en lille dal - hvis man kan kalde den lille lavning det - og har to mindre søer på under 1000 kvadratmeter hver.

Den er omgivet af eng og skov, hvor harer og fasaner går frit omkring, og rådyr dagligt græsser fredeligt, fordi vi giver dem absolut fred og ro. Det flotte landskab ville medvirke til, at man kunne sælge boligerne, hvor man kunne nyde den strålende udsigt, til en højere pris. Stedet, hvor de skulle ligge, var i øvrigt allerede blevet døbt "Udsigten". Investoren ville altså begynde med at bygge de huse, som efter planen skulle have været blandt de sidste. Disse griske personer havde ikke haft en eneste tanke for os, som således ville komme til at miste en del af vores privatliv. Og husene, som ville få fordel af det, fordele vi ville komme til at give dem mod vores vilje, ville få første sal, for at vores ejendom og dens omgivelser kunne blive genstand for deres beundring fra alle sider. Den egoisme, den mangel på respekt og den sygelige trang til at berige sig for enhver pris på andres bekostning havde overrasket mig i en sådan grad, at jeg fik kvalme. Vi ville under ingen omstændigheder give vores billigelse til dette krav, som var i modstrid med de opstillede planer, der var

godkendt af kommunen. Vi meddelte ham formålet med mødet, idet vi bad om en forklaring på de ikke eksisterende haver, hvoraf én allerede var blevet solgt til 3.175 kroner per kvadratmeter, og som vi skulle have modtaget en klækkelig sum penge for, selvom det var ren løgn. Derfor fortalte han os, at disse huse langs den blinde vej der ikke førte nogen steder hen, men som skulle forlænges en smule for at gå rundt om nogle enkelte kommende boliger, ville blive vanskelige at sælge og ikke give dem nogen fortjeneste, hvis man ikke tilføjede en have. Ifølge ham var kommunen blevet informeret om denne risiko for manglende indtjening, og både kommunale topembedsmænd og borgmesteren, som investoren havde henvendt sig til, havde givet tilsagn om, at der kunne tages 300 kvadratmeter ekstra af vores grund. Det vil sige et stykke på 3 meters bredde og cirka 100 meter langt. Det var altså sket bag vores ryg, og vi havde intet at skulle have sagt, havde han tilføjet! Han tilbød os ikke nogen betaling eller erstatning for denne uacceptable og mafiøse svindel. Enten

accepterede vi, eller også ville han skaffe os en ekspropriation på halsen. Det var hans egne ord! Hertil svarede jeg, at det havde han ikke nogen mulighed for eller ret til. Men han blev straks studs og sagde, at kommunen ville tage sig af det, og at den allerede havde lovet ham det. Vi kunne ikke komme os af vores forbavselse over hans ord eller den ulovlige og gemene handling, som han erkendte, idet han sagde, at det var den eneste måde, investoren kunne sælge disse boliger på. Vi var chokerede, modløse og havde følelsen af at blive krænket og ført bag lyset endnu en gang og endnu mere voldsomt. Det var utåleligt. Nej, vi ville ikke acceptere denne forbrydelse, for det var hvad dette tyveri var i vores og i lovens øjne. Jeg sagde til ham, at hvis hans chef ville have et stykke jord, var han velkommen til at henvende sig til os, for en anden investeringsvirksomhed havde gjort det nogle måneder tidligere og havde tilbudt os en meget stor sum penge for fire en halv hektar jord, det vil sige cirka en tredjedel af ejendommens areal.

Borgmesteren og kommunaldirektøren var i øvrigt blevet orienteret. Det var altså bare at kontakte os med henblik på et lovformeligt salg. Men han gav sig til at le hånligt og sagde til os, at vi kunne glemme dette salg, for borgmesteren og mindst to topembedsmænd havde lovet ham, at intet af vores ejendom ville komme i byzone, så længe de planlagte huse ikke var bygget eller solgt. Det ville tage adskillige år, ja mere end et årti, før vi ville kunne regne med noget som helst salg. Denne oplysning oven i alt det andet, fik mit hjerte til at slå så kraftigt, at jeg måtte ud for at få luft. Det var, som et dolkestød gik gennem mig på et sekund. Den søvnløshed, jeg havde lidt af siden januar, var blevet værre. Jeg priste mig lykkelig, hvis det lykkedes mig at bringe min krop og mit sind i noget, der lignede søvn en time eller højst halvanden i løbet af en hel nat. Min mand rystede på hovedet over en sådan arrogance og myndighedsmisbrug, og da vi forlod lokalet og tog afsked, meddelte vi ham, at vi ville overdrage denne skændige sag til en advokat.

Da vi var hjemme igen, spurgte vi hinanden, og vi ikke havde drømt begge to. Var vi blevet hvirvlet ind i en kriminalroman? Hvordan kunne disse mafiøse handlinger se dagens lys i vores så retlinede land? Disse afsløringer gnavede i os som en snigende ubønhørlig sygdom. Da var det, min mand tog telefonen for at bede om - eller snarere kræve - et hastemøde med borgmesteren. Den aften havde hverken han, der ellers er gourmand og altid parat til at sætte tænderne i maden, eller jeg, kunnet få den mindste smule ned. I øvrigt havde jeg ikke kunnet lave maden uden at begå dumheder, så irriteret og såret var jeg. Jeg indtog kun en pille for det mavesår, som jeg havde fået, og som gav voldsomme smerter. Vi kunne ikke tænke på andet end dette bedrageri og det magtmisbrug, som vi var ofre for. Hvordan var en sådan svindel, en sådan manipulation, en sådan sammensværgelse mulig? Havde mafiaen inspireret vores lokale ledere?

Man havde infamt ladet hånt om alle vores rettigheder for anden gang. Vi levede midt i et

mareridt, som vi hellere måtte vågne af så hurtigt som muligt. Der var ikke et minut at spille; vi måtte henvende os til en advokat. Vi havde kendt én i flere år, der havde kontaktet os to måneder tidligere for at meddele os, at en anden ejendomsinvestor var meget interesseret i at købe vores ejendom med henblik på at bygge nogle smukke huse. Han ønskede at tage sig af dette mulige salg og varetage vores interesser. Derfor besluttede vi at henvende os til ham. Det var altså bevæbnet med ham, at cirka to uger senere, den 14. august, vi begav os til det krævede møde med kommunens ansvarlige for dette infame og uacceptable rænkespil. Det var den dato, de havde villet tage sig tid til at modtage os.

To ældre topembedsmænd, en mand og en kvinde, modtog os alle tre i et kontor. Borgmesteren, der var lige så indblandet som dem, glimrede ved sit fravær. Han havde ikke anset det for belejligt at tage sig af vores anmodning. Det var dog ikke arbejdsbyrden, der holdt ham borte, for efter at han var blevet valgt, havde han erklæret offentligt, at hans ny funktion

ikke ville forhindre ham i at udføre sin profession som advokat. Det er i øvrigt af den grund, at lokale borgere og andre havde givet ham øgenavnet "halvdagsborgmesteren".

Vi havde udstyret os med dokumenter vedrørende vores ejendom og en diktafon, som jeg havde anbragt øverst i min åbne håndtaske, og som jeg tændte straks ved samtalens begyndelse. Disse officielle dokumenter der blev bredt ud på skrivebordet interesserede dem ikke, og de nægtede at høre tale om dem. Hvis de på et tidspunkt kastede et hurtigt blik på dem i ordets egentligste betydning, fordi vi bad om det, var det kun for at glæde os. De ville ikke høre tale om dette første tyveri, og de forsvarede sig med at sige, at vejen, der skilte os fra den gamle kaserne, og som kun førte til vores to naboer lidt længere nede, kun var 7,50 meter bred, og at staten krævede, at alle nye veje skulle have en bredde på 10 meter. Derfor havde de besluttet, at det manglende areal skulle tages på vores side. Hele vejen, som de indrømmede at have foræret til investoren, skulle

brydes op, for at der kunne graves de rør, kloakker og kabler ned, som var nødvendige for den kommende bydel. Vejen skulle således genetableres i 10 meters bredde. Vores advokat gjorde dem opmærksom på den alvorlige procedurefejl, de havde begået; men det gjorde de voldsomt nar af og sagde, at det kunne ikke være anderledes, og at jorden, der var taget fra os, ikke tilhørte os. Det havde været umuligt for dem at fremkomme med dokumentation, men de gentog, at det nu var sådan, og at vi ikke kunne ændre noget. Jeg havde meget svært ved at styre min vrede, og jeg sagde til dem, at deres metoder var mere end kritisable og ulovlige, hvilket vores advokat bekræftede. Han kunne ikke få dem til at anerkende vores rettigheder og disse to personer fortsatte med at sige, at det var sådan, og at der ikke var grund til at give os erstatning. Vores officielle dokumenter var ikke noget værd i deres øjne og var ikke bevis for noget som helst.

Da det andet tyveri blev nævnt, var deres reaktion den samme. Denne overtagelse af 300 kvadratmeter

havde været nødvendig, for at investoren kunne sælge sine huse med fortjeneste. Da husene lå helt ud til vejen, ville det være vanskeligt for ham at finde købere. En smule have var absolut nødvendig, sagde de begge samtidig og med de samme ord. Advokaten dokumenterede vores krænkede ejendomsret og deres totalt ulovlige manøvre sammen med investoren, som allerede havde solgt en del af vores jord bag vores ryg. De anerkendte ulovligheden, og de indrømmede, at det var magtmisbrug og korrupsion. En stor stolthed og en lige så stor tilfredshed bredte sig på deres ansigter. De strålede af glæde over deres misgerninger! De tilføjede, at hvis vi ikke fandt os i det og protesterede, ville de fordreje sandheden over for Vejdirektoratet og få det til at tro, at en større udvidelse af vejen var absolut nødvendig. Og de ville sørge for at skaffe os en ekspropriation på halsen. Jeg undlod ikke at udtrykke min fortørnelse over den løgn og deres modbydelige manipulation. De gentog, at det var den eneste måde, de kunne finde, for at hjælpe investoren med

at sælge husene med fortjeneste. De var ligeglade med ulovlighed, procedurefejl, og vores krænkede rettigheder, som vores advokat erindrede om endnu en gang, såvel som sammensværgelse og korrupsion, som de stadig erkendte uden beklagelse og samtidigt med glæde. Deres beslutning kunne ikke ændres, og vi skulle acceptere den. Vi væmmedes endnu mere over at høre dem fremføre sådanne udtalelser, men min mand og jeg var henrykte over at have beviserne for deres skændighed i min håndtaske. Det hele var kun et aftalt spil mellem dem og investoren, sådan som sidstnævntes repræsentant havde ladet os forstå. En fremgangsmåde, der var mafiaen værdig!

For at vise sig storsindede foreslog de at tilbyde os 10 kroner for hver af de 300 kvadratmeter, der var stjålet til de private haver. Og da de gerne ville vise os velvilje, var de parat til at føje 5 kroner mere til per kvadratmeter for at godtgøre os for vores besvær, skønt investoren allerede havde solgt halvdelen af tyvegodsset for 3.175 kroner per kvadratmeter. Prisen for en kvadratmeter byggegrund beløb sig da til lidt

over 5.000 kroner. Vores advokat var lige så chokeret som os over en sådan arrogance og fornærmelse. Hvordan kunne de foreslå os en sådan handel? De regnede med at betale deres forbrydelse og vores tavshed med nogle smuler, og det var hævet over enhver tvivl, at vi kunne acceptere en sådan ydmygelse. Over for vores afvisning, som syntes at overraske dem, foreslog de os så at henvende os til investoren, som sikkert ville vise en større rundhåndhed, da det var ham, der skulle have jorden, sagde de. Alligevel kunne disse to gemene og modbydelige embedsmænd ikke forstå, hvorfor vi modsatte os tabet af et så lille stykke jord, som om det tyveri var ligegyldigt. Vi havde indtryk af at stå over for nogle ufølsomme og hjerteløse robotter, der var programmeret til at udføre én bestemt handling, hvad enten den var kriminel eller ej.

Da jeg ikke mere kunne holde sådanne udtalelser ud, var det mig umuligt at holde tårerne tilbage, som nu mod min vilje slørede mine øjne, og jeg kunne ikke lade være med sige til dem, at de havde gjort sig

skyldige i et gement tyveri og et utilladeligt bedrageri, hvilket vores advokat endnu en gang bekræftede. Men intet kunne trænge ind i dem og de viste ingen medfølelse med os, ej heller en smule anger over deres deltagelse i denne machiavelliske handel, som jeg aldrig vil kunne tilgive dem. Tværtimod var de stolte af deres bedrifter. De indforståede blikke de sendte til hinanden, og deres ansigtstræk skiftede gradvis til en utålelig arrogance og en tilfredshed, der fik os til at stivne af afsky. De nød det synligt, skamløst og lykkeligt som lejesoldater der havde fuldført deres mission og glædede sig over, hvad den vellykkede gennemførelse af deres forbrydelser ville indbringe. Det var på det tidspunkt, vores advokat fremsatte et forslag, nemlig at overføre en tredjedel af vores ejendom, som nu to investorer var interesseret i, til byzone. Så ville vi lukke øjnene for deres gemene overgreb, og kommunen og statskassen ville blive rundeligt beriget af det, salget af de fire en halv hektar ville indbringe. Men de afviste kategorisk og

sagde, at de havde givet deres ord til investoren: Ingen grund i omegnen ville komme i byzone, så længe alle de planlagte bygninger ikke var rejst og solgt. Intet kunne standse dem, og vi kunne dermed forstå, at investoren ikke skulle have konkurrence, selv om de ikke sagde noget direkte om det. Men det blik de sendte hinanden, talte for sig selv, da jeg flygtigt nævnte den tanke, som jeg ikke kunne tie med. Det var i hvert fald endnu en bekræftelse på den korruption, som de tidligere havde indrømmet. Deres handlemåde kunne kun forklares ved, at der måtte være givet noget til gengæld. Heldigvis var denne utrolige samtale blevet optaget, uden at de vidste det!

Da jeg huskede på to berømte friser på Christiansborg, sagde jeg til dem, at vi ikke havde til hensigt at være medvidende og stumme ofre for den kolossale svindel, korruption og ydmygelse, de havde påført os i syv måneder, samtidig med at de trådte på vores mest elementære rettigheder. Jeg fortalte dem, at vi ville anlægge sag, for vi ville på ingen måde

stå model til deres forbrydelser mod os. På en af disse friser står der: "GØR DIN PLIGT", på den anden: "KRÆV DIN RET". Min mand og jeg havde tidligere været inviteret på et besøg på Christiansborg, og guiden som modtog os og viste rundt, var en erfaren politiker, som med fornøjelse fortalte om politikernes dag, lovene, forfatningen og mange andre meget interessante ting. Han erklærede, at hvis en hvilken som helst politiker brød en paragraf i Grundloven, der var blevet ændret under Kong Frederik IX i 1953, ville domstolene altid sørge for at den blev respekteret. Ingen kunne krænke Grundloven.

At kræve vores ret var altså simpelt hen vores hensigt, og vores advokat skulle hjælpe os med at få den. Før vi tog afsked med disse gemene embedsmænd, som jeg forbandede i mit inderste, og som havde vakt hidtil ukendt had og afsky i mig, begyndte de at fortælle, at vores nabo ikke havde haft indvendinger mod et salg af 600 kvadratmeter af hendes jord, der lå i forlængelse af vores, da investoren havde henvendt sig til hende for at tilbyde

en fri handel, som hun havde sagt ja til. Han havde også villet udvide de eksisterende haver foran de andre bygninger længere henne, for derfra var der en lige så usædvanlig panoramaudsigt ud over vores ejendom og omgivelserne. Det ville tiltrække købere og gøre det muligt at få fortjeneste også dér! Vi kunne næsten ikke tro, hvad vi lige havde hørt. Det overgik vores fantasi. Ikke alene havde vi været ofre for tyveri, magtmisbrug og korrupsion og var blevet behandlet, som om vi ikke havde nogle rettigheder, men nu føjedes forskelsbehandling til rækken af deres misgerninger og rævekager. Vores foragt for dem var på sit højeste. Hvordan kunne disse overgreb se dagens lys i et land, som i demokratiets navn havde invaderet Irak for at hjælpe USA med at fælde en diktator og forhindre ham i at bruge masseødelæggelsesvåben, som kun fandtes i deres egne hoveder, eller for at give dem selv en legitim grund til at angribe deres fjende, eftersom repræsentanter for FN havde finkæmmet landet uden at opdage noget? Hvilken skændsel! Hvordan

kunne man erklære krig mod et fremmed land og under falske forudsætninger, når det var mere end nødvendigt at feje for sin egen dør? Det er her, soldaterne burde kæmpe og tilintetgøre de diktatorer, som åbenbart var i stort antal i vores land. Vores kommune beviste det i hvert fald. Og selvom de ikke dræbte uskyldige borgere med skydevåben eller andre våben, ryddede de dem af vejen ved at lade hånt om deres rettigheder og behandle dem, som om de kun var værdiløst affald. At blive slået ihjel med et skydevåben forekom mig pludselig mere humant! Jeg var forfærdet over så meget uretfærdighed. Forfærdet, knust og såret mere end man kan forestille sig. Denne strafbare forskelsbehandling som også kaldes diskrimination, havde drejet kniven rundt i det gabende åbne sår, som de lige havde givet min mand og mig med fuldt overlæg. Men hvad skulle man gøre for at oplyse borgerne om alt dette magtmisbrug, eftersom de landsdækkende aviser nægtede at afsløre dem og omgav os med tavshed. Hvor var den berømmelige

ytringsfrihed, som havde været på forsiden af hele verdens aviser ved offentliggørelsen af karikaturtegningerne? Tilsyneladende var den kun forbeholdt pressen - som forbeholdt sig ret til kun at afsløre, hvad den selv ville og på den måde, den ønskede. Redaktøren af en lille lokal ugeavis, som vi havde fortalt historien til, og som regelmæssigt besøgte os for at blive ført ajour, ville dog gerne af egen drift skrive om sagen, og han tøvede ikke med at komme med kritik og personlige bemærkninger om de skyldige i det bedrageri.

Der var dog et glimt af håb. Vi ville gå rettens vej og denne sag ville skabe en landsdækkende skandale. Det kunne ikke være anderledes! Efter at have nedfældet et kort resumé på papir sendte jeg det til justitsministeren, som fuldstændig ignorerede det. Jeg skrev også et læserbrev om kommunens fremgangsmåde og sendte det til en lokalavis, som accepterede at offentliggøre det. Det vakte nogle borgeres vrede, og de tøvede ikke med at støtte os ved åbent at kritisere vores bødler og fremhæve de

paragraffer, der var blevet overtrådt, som påviste magtmisbrug og krænkelse af vores borgerrettigheder og den ukrænkelige ejendomsret! Man siger i øvrigt endnu i dag, at ejendomsretten stadig respekteres til punkt og prikke... Det er rent bluff! Denne løgn er en fornærmelse i mine og alle de borgeres øjne, som tror blindt på regeringens hæderlighed. Den regering, som klamrede sig til magten i stedet for at udskrive det valg i utide, som befolkningen havde ønsket i adskillige måneder! Flere jurister og advokater, som findes blandt vores venner og i vores omgangskreds, kunne ikke forstå, hvordan disse politikere og embedsmænd havde kunnet handle sådan, når det ville have været muligt for dem at ekspropriere en smule jord på lovlig vis ved simpelthen at notere vores matrikelnummer på lokalplanen. Alle sagde med bestemthed til os, at vi ville vinde sagen med eller uden båndoptagelse, for ingen dommer ville give dem ret. En procedurefejl var utilstedelig i domstolenes øjne! En viceborgmester i en nabokommune såvel som

borgmesteren i en anden kommune havde kontaktet os for at give os deres støtte, og de ønskede os held og lykke med vores modstand mod disse handlinger, som også de anså for svindel og modbydelig korruption. De forsikrede os om, at ingen kommune havde magt eller ret til at handle sådan.

Af nysgerrighed besluttede vores advokat at bede om en samtale med investoren, som tog imod ham alene nogle dage senere. Da han repræsenterede os, mente han ikke, at vi skulle være til stede. Investoren bekræftede også kommunens udsagn over for ham og tilbød en latterlig lille sum for tyveriet. Den var dog højere end den, der var blevet "tilbudt" af hans medskyldige, men latterlig i forhold til den fordel og den fortjeneste, som han allerede havde haft. Der var ingen grund til at bukke sig ned efter de krummer, som kun gav en meget bitter smag i munden.

Da min mand ville underrette kommunaldirektøren om, hvad der foregik i den kommune han havde ansvar for, og som betalte ham en fyrstelig gage,

sendte han ham et brev. Til det svarede kommunaldirektøren, at kommunen aldrig gjorde noget ulovligt. Skulle den siddende regering altså have givet grønt lys for, at kommunerne kunne gøre, hvad de fandt for godt, og lade hånt om Grundloven, paragrafferne og de mest fundamentale borgerrettigheder uden regeringens vidende, og bag befolkningens ryg? Nej! Det kunne ikke være muligt! Noget sådant ville aldrig kunne ske i dette land! Hvorfor handlede vores kommune så sådan? Hvad havde den endnu i ærmet? Intet syntes at kunne gøre en ende på dens sygelige diktatur og den undertrykkelse, den udøvede over for min mand og jeg, og sandsynligvis over for alle dem, der havde ejendomme, der interesserede dem personligt.

Kapitel 3

Jord og betonarbejdet på byggepladsen var begyndt. Hver morgen fra klokken seks og somme tider endda tidligere og til meget sent om aftenen måtte vi finde os i infernalsk og uafbrudt støj fra maskiner, som var i gang med at nedbryde nogle betonklodser fra forsvaret. En afstand på over 200 meter skilte os dog fra byggepladsen. Adskillige bunkere fra før anden verdenskrig skulle sprænges i stykker. Eksplosionerne var så voldsomme, at de fik os til at fare sammen og skræmte vores to katte, som ikke vidste, hvor de skulle gøre af sig selv. Jordrystelserne fik vores lysekroner til at danse, og vinduer og glasdøre rystede, som var de grebet af skræk. På væggene hang malerierne skævt og så ud til at være kede af det. Men det værste var, at der viste sig revner i

pudset på huset, som var bygget i 1776 og renoveret i 1995. Huset havde ligesom andre huse i omegnen fået eksproprieret seks hektar i 1912, for at kasernen og den senere militære flyveplads kunne bygges. Forsvarsministeriet havde således dengang erhvervet over 500 hektar jord.

Modvilligt måtte min mand underrette investoren om de skader, vores hus havde fået på grund af de gentagne eksplosioner. Men han udviste ikke engang almindelig høflighed; han hverken svarede eller sendte en kvittering. Nedbrydningen af bunkerne fortsatte uden mindste hensyntagen. Danske virksomheder er ellers kendt for deres hæderlighed, ligesom befolkningen er kendt for dannelse og høflighed. Men dette firmas opførsel viste os, at der var en verden til forskel. Vi kunne ikke genkende meget at det land, hvor den siddende regering havde haft tøjlerne siden 2001.

Men det var ikke slut med vores trængsler. En morgen, da jeg åbnede lokalavisen, bemærkede jeg

en annonce, som fyldte det meste af en side. Hvor stor var ikke min forbavselse, da jeg så, at den forestillede et par med tre børn, der var fotograferet i vores allé! En allé der vel at mærke, kun fører ned til vores ejendom og er beliggende på vores egen jord som er indhegnet. Det var en husfredskrænkelse, som investoren havde gjort en professionel fotograf og en familie skyldig i for egen vindings skyld. Denne krænkelse og totale mangel på moral og respekt for andre mennesker føjedes til virksomhedens øvrige misgerninger og gnavede endnu mere i os. Det var mere end utåleligt! De veg virkelig ikke tilbage for noget for at nå deres mål og optrådte som magtfulde og urokkelige diktatorer.

Fotografierne kom også straks i alt salgsmateriale og de brochurer, der blev delt ud til alle, der gik tur enten af nysgerrighed eller interesse for det gamle militærområde, der hidtil havde været forbudt område. Folk besøgte stedet i weekenderne, og når der var åbent hus, hvor alt var sat i scene for at tiltrække købere. Familierne blev modtaget med

åbne arme. I timevis kunne deres børn lege på de legeredskaber, som var stillet op til dem. De skreg gennemtrængende og hysterisk, som om de var bytte for sultne vilddyr der ville æde dem. Også selv om børnenes skrigen er en svøbe for dem, der higer efter ro og hensyntagen.

Når de talrige nysgerrige var gået forbi vores ejendom, måtte vi samle alt det affald op, som de smed over hegnet. Al slags emballage, plastikbægre, tomme cigaretpakker, brugte bleer og snavset toiletpapir var kun en lille del af det, folk havde skilt sig af med. Denne ugentligt tilbagevendende begivenhed var endnu et groft anslag mod vores værdighed og vores liv! Var det den slags mennesker, vi risikerede at få som naboer? De lignede ikke dem, vi daglig kom sammen med, og som havde en medfødt respekt og takt.

Endnu en gang blev min mand nødt til at bruge tid på at skrive for at gøre den ansvarlige opmærksom på hans magtmisbrug; men, som vi formodede, forholdt

han sig tavs. Vi kunne ikke mere åbne en avis uden at se dette misbrug og den seneste krænkelse for vores øjne. Vi følte det som endnu et gratis dolkestød, der blev stukket endnu dybere ned i vores hjerter. Vi havde indtryk af at leve i en afskyelig bananrepublik. Vores nerver og helbred var sat på en hård prøve, og vi var magtesløse over for alle disse lovstridige handlinger, som ikke interesserede medierne. Endnu en gang indså vi, at vores såkaldte ytringsfrihed var en løgn. Det samme gjaldt for vores rettigheder og bestemmelserne i Grundloven, som forekom os lige så vildledende. Vi kunne endnu ikke indlede en retssag, for intet var endnu officielt blevet stjålet, og bortset fra markeringspælene, som vi fjernede, og som blev erstattet efterhånden, var vores grund ikke blevet synligt ændret.

En måned efter mødet med kommunens løgnagtige embedsmænd bad borgmesteren om et møde med os. I et kort øjeblik glædede vi os over, at han var blevet strejft af skyldfølelse, og at han ville gøre sine og sine medskyldiges fejl gode igen. Men kun for et

øjeblik, for jeg troede ikke mere på denne mands hæderlighed. Han var en marionetdukke, hverken mere eller mindre, som blev styret af en mafiøs og magtbegærlig investor.

Da jeg havde gæster den dag, kunne jeg ikke deltage i det møde, som vores advokat og min mand havde sagt ja til. Vi havde købt en helt ny båndoptager, for resultatet fra den, der havde fået hovedpersonernes indrømmelse af korrupsion og sammensværgelse, var en katastrofe og risikerede at blive afvist af retten. Jeg havde ret! Borgmesteren ville på ingen måde undskylde, men tvinge os til at acceptere den ubetydelige sum, som investoren havde tilbudt os gennem vores advokat. Han beklagede ikke det mindste sine embedsmænds opførsel eller sine egne beslutninger, ej heller den uret, de gjorde os med fuldt overlæg. Tværtimod. Han ønskede kun at få os til at udføre hans ordrer, ellers ville han skaffe os en ekspropriation på halsen, hvis vi ikke dansede efter hans pibe, for investoren tabte penge, mens han ventede på vores beslutning. En beslutning, som han

dog kendte, for han havde fået at vide, at vi var fast besluttet på at føre sag mod dem. Han brød sig pokker om sit magtmisbrug, alle procedurefejlene, sin forskelsbehandling af borgere og alle de andre overgreb, som vi var ofre for, og som vores advokat påviste over for ham. Han havde kun ét mål: imødekomme investorens krav. Vores advokat var chokeret over at høre ham true os og han irettesatte ham straks. Denne samtale var endnu en bekræftelse på den erkendtlighed, der var blevet modtaget eller lovet, og den bekræftede den korrupsion og den "sammensværgelse", som var mellem rådhuset og investoren, og som dennes repræsentant og topembedsmændene havde indrømmet. Den tændte båndoptager på skrivebordet nød den diskussion. Men før min mand og vores advokat forlod stedet, foreslog min mand, at det var muligt at komme til forståelse ved et mageskifte, for investoren havde et areal, der svarede til det som han ville tage fra os for egen vindings skyld. Det lå op til vores ejendom. Dette bytte ville have været retfærdigt. Men

borgmesterens afslag var kategorisk: det kunne der ikke være tale om! Investoren skulle ikke afstå noget!

To uger senere kom der et brev vedrørende ekspropriationen af den stjalne og delvis solgte jord. Lokalavisen offentliggjorde det. Ak ja! Kommunen betalte avisen for at trykke dens annoncer, og en journalist, som senere fratrådte, havde indrømmet over for min mand, at han ikke mere kunne klare den censur, som kommunen påtvang avisen. Deraf kom hans vanskeligheder med at offentliggøre vores ulykkelige oplevelser.

Vores plageånder havde valgt at gennemføre ekspropriationen en dag i november, som ikke passede os, for vores advokat ville være bortrejst den dag i forretningsanliggender. Han havde bedt os om at få denne ulovlige handling udskudt to eller tre dage, for at han kunne være til stede. Kommunen havde afslået og havde skrevet til os, at vi bare kunne tage en anden advokat.

Det var dårlig nok blevet lyst den skæbnsvangre morgen den 14. november 2006, og vejret var trist og gråt. Da jeg ikke havde sovet så meget som et minut i over en uge, følte jeg mig ikke oplagt til at udsætte mig for denne skændsel. Min mand begav sig derhen uden mig, men sammen med en ven, som ville støtte ham og være vidne. Han havde en skriftlig indsigelse med fra vores advokat, som han skulle læse op. Indholdet beviste, at denne falske og forbryderiske ekspropriation var ulovlig. Magthavernes håndlangere nægtede at tage hensyn til den, og der skulle eksproprieres i modstrid mod alt, fordi vi ikke ville være med til at legalisere deres bedrageri og acceptere den latterlige sum, vi havde fået tilbudt af investoren, og som ville tvinge os til at tie og samtykke i deres rænkespil.

Den unge mand, som havde sat markeringspæle på vores grund i januar, og som arbejdede for en landmåler, var også til stede for endeligt at markere den stjålne og delvis solgte jord. At fjerne pælene som vi hidtil havde gjort, blev fra nu af en kriminel

handling, som ville få alvorlige konsekvenser for os. To borgere, som havde hørt om sagen, var stået tidligt op for at være der og støtte os i det, de kaldte århundredets bedrageri. Min mand var forbavset da han så at vores nabo var der. Det var hende, som havde fået særbehandling, da hun fik mulighed for at indgå en frivillig handel vedrørende et grundstykke, som investoren også ville have. Hun var blevet indkaldt af kommunen. Var hendes tilstedeværelse ikke et ekstra bevis på den sammensværgelse, vi var ofre for. For hun var der, som om hun også havde været udsat for en tvangsekspropriation. Den morgen meddelte landmålereleven min mand, at de første 250 kvadratmeter, der var blevet udmålt i januar, godt nok tilhørte kommunen som følge af en bekendtgørelse fra 1931, som krævede, at alle ny overordnede veje skulle have en bredde på 10 meter. De daværende ejere af vores ejendom skulle have fået en erstatning. Hvordan kunne det da være, at kommunen ikke havde nogen dokumentation for det? Intet af denne bekendtgørelse var blevet

nedskrevet på det dokument, der var udfærdiget i 1980, og som kommunen havde givet os i 1995. Kommunen havde tværtimod bekræftet to år senere, at vores grund begyndte en meter fra den asfalterede vejkant. Den havde altså begået en alvorlig fejl to gange og en procedurefejl i begyndelsen af året. Og vi skulle lide på grund af dens fejl uden mindste undskyldning. Ydermere var denne vej ikke en overordnet vej, men kun en bivej, som kun skulle gå rundt om nogle få kommende boliger, før den endte blindt, sådan som det allerede var tilfældet.

Under ekspropriationen blev min mand trukket til side, for at ingen af de tilstedeværende skulle høre den sum, kommunen ville give os. 250 kroner per kvadratmeter blev tilbudt, som om det var en generøs gave. Det var langt fra de 3.165 kroner, som investoren havde stukket i lommen for det solgte areal og endnu længere fra de godt 5.000, som resten ville indbringe ham, for prisen på byggejord var steget til den pris. 250 kroner for at købe ikke blot det stjålne grundstykke, men også vores tavshed,

vores ødelagte liv, deres magtmisbrug, deres korrupsion og meget mere. Det kunne der ikke være tale om! Dette tilbud var ydmygende. Troede de virkelig, at de kunne klare sig med en så latterlig sum? Vores nabo var også blevet trukket til side, sandsynligvis for at blive takket for sin andel af spillet. Min mand afviste på stedet den tilbudte sum uden at spørge mig først. Så sikker var han på, at jeg heller ikke ville acceptere. Vi havde nu kun tilbage at anke, for vi kunne stadig ikke gå til domstolene. Anken skulle afleveres til en myndighed, som krævede, at den var skrevet af en advokat, og at al korrespondance skulle gå gennem ham. Sagt på en anden måde: en storartet fremgangsmåde for at få de borgere, som er ofre for magtmisbrug og den slags bedrageri, til at give op, hvis de ikke vil eller kan betale de nødvendige omkostninger! Er det demokrati? Den pågældende myndighed var ingen anden end Vejdirektoratet, som tyvene ville bilde ind, at denne ekspropriation var lovlig, fordi den var til gavn for almenvellet, da det var absolut nødvendigt

at udvide vejen. Det var her topembedsmændenes og borgmesterens trussel om at fordreje sandheden skulle bruges. Men hvordan ville de forklare procedurefejlen? Vores advokat var fortrøstningsfuld, for en sådan fejl er utilgivelig i domstolens øjne. Og den måde, vores jord var blevet eksproprieret på, var også en stor procedurefejl. Desuden havde en person, der havde arbejdet i Vejdirektoratet for nogle år siden, fortalt os det samme og havde sagt, at vi ikke skulle være urolige, for kommunen ville blive tvunget til at godtgøre os det fulde beløb, investoren havde tjent.

Vores forbavselse var stor, da vi konstaterede, at den person, der havde sagen, opstillede for samme politiske parti som borgmesterens kone og var i samme valgkreds. Desuden arbejdede hun i samme ministerium, bare i et andet sted. Skulle det også være et tilfældigt sammentræf?

Kapitel 4

Lige før jul modtog vi et brev fra kommunen, hvor den krævede, at vi fjernede vores hegn og de 73 grantræer som vi havde plantet fire år tidligere, fuldt lovligt, for kommunen havde dengang bekræftet, at jorden tilhørte os. Der var kun få ugers frist, til trods for at vinter og frost hindrede os i at få en spade i jorden. Hvis vi ikke gjorde det, ville kommunen tage sig af arbejdet og sende regningen til os. Vi havde noget besvær med at udføre den opgave, som ville have kostet os meget dyrt, hvis vi skulle have sendt bud efter en entreprenør. Vi ville ikke have haft alle disse trængsler, hvis kommunen ikke havde vildledt

os ved købet af ejendommen og også to år senere, og da vi ønskede at plante disse graner. Den var eneansvarlig. Det ville dog have været let for kommunen at gøre det godt igen ved at vise lidt medfølelse og undskylde sine fejl og ved at lægge en smule god vilje for dagen. Den kunne have bedt investoren udføre arbejdet, da han havde alle de nødvendige maskiner. Hans arbejdere kunne have gjort det på under en time. I stedet var vi tvunget til at bruge flere uger og få ondt i ryggen. Uden at tale om min mands betydelige indtægtstab, fordi han måtte forsømme sin egen virksomhed. Men nej, ikke et gran af beklagelse eller medmenneskelighed! Disse mennesker optrådte virkelig som robotter, der var programmeret til at ødelægge alt, hvad der stod i vejen for deres korrupsion. Vores forbrydelse bestod i at sætte os til modværge, og vi skulle bøde på alle mulige måder. Det usædvanlig hårde arbejde var knapt færdigt, da investoren skyndte sig at bryde vejen op og lade sine kraftige og frygtindgydende maskiner æde jordstykket. Af nysgerrighed, gik min

mand hen for at se nærmere på arbejdet, og han mødte den repræsentant for investoren, som havde afsløret komplottet med kommunen. Denne bad min mand om at forsvinde fra hans arbejdsgivers ejendom og mindede ham om, at investoren havde fået den kommunale vej, og at den tilhørte ham. Det var altså ikke en løgn eller en dårlig spøg! En kommune har ikke ret til at forære statsejendom væk! Men det var alligevel tilfældet! De undersøgelser, min mand senere foretog, viste ingen faktura, ingen kvittering og intet salgsdokument. Intet beviste, at samfundets ejendom var blevet investorens! Ikke det mindste spor af et eventuelt køb! Det drejede sig om en gave, der var givet i hemmelighed! Vores advokat blev underrettet om det, og efter mere dybtgående undersøgelser bekræftede han, at der ikke var opstillet noget salgsdokument. Derimod viste kommunens officielle referater, at salget af vores grund, der var stjålet til private haver, skulle finansiere genetableringen af vejen. Med et sådant bevis regnede vi med, at

ministeriets repræsentant i denne sag ville få travlt med at råbe vagt i gevær over for dette åbenlyse bevis på bedrageri. Han ville nok kræve, at de skyldige skulle opgive deres bedrageriske projekt eller i det mindste tvinge dem til at betale os hele det beløb, som salget af vores grund havde indbragt dem. For selv om den mands identitet gav os en mistanke om et komplot, skønt vi ikke kunne være sikre, ville han ikke kunne lukke øjnene for disse kendsgerninger. Vi kunne ikke forestille os, at han ville risikere at miste sin stilling. Alle vores venner delte denne opfattelse, og de jurister, der hørte om denne opdagelse, rystede på hovedet og sagde, at ingen kunne ignorere et sådant magtmisbrug og bedrageri. Alle kaldte denne handling kriminel og aktørerne utrolig tåbelige. Der ville snart rulle hoveder! En følelse af lettelse gik gennem os, for de ville komme til at betale deres fejltagelser dyrt.

Kapitel 5

Redaktøren for den lille gratis ugeavis, som jeg har omtalt tidligere, interesserede sig meget for historien. Han troede ikke, det kunne foregå i vores land. Han tilbød os en side, hvor vi kunne fortælle vores version, for når han interviewede de ansvarlige i kommunen eller borgmesteren, som blev irriteret over spørgsmålene, hævdede de alle, at alt var efter bogen. Min mand og jeg var bare nogle kværulanter, man ikke skulle lytte til!

Det var således første gang, vi endelig kunne fortælle om vores fortrædeligheder. Vi fik meget moralsk støtte efter afsløringen! På gaderne og i butikkerne kom folk hen til os og sagde, hvor chokerede de var.

Andre kontaktede os for at fortælle, at de også var ofre for magtmisbrug fra de samme topembedsmænd og borgmesteren, og at de havde anlagt sag. De mennesker, som jeg hele mit liv vil kalde svindlere, var altså ikke novicer i magtmisbrug og bedrageri!

Borgmesteren var blevet interviewet af en lokal journalist, som stadig blev censureret, men som fra tid til anden offentliggjorde nogle læserbreve, som jeg skrev. Efter det sidste erkendte borgmesteren, at set i bakspejlet skulle han have båret sig anderledes ad for at få jord til de private haver! Var dette ikke en tilståelse og bevis på hans fejltagelser?

Kort tid efter offentliggørelsen af historien, fik redaktøren og grundlæggeren af den lille ugeavis at vide, at kommunen ikke mere ville indrykke officielle annoncer i hans avis, som han havde skabt og redigeret helt alene i 61 år. Disse annoncer havde betalt størstedelen af hans løn og var hans livsgrundlag. Der blev brugt besparelser som

begrundelse. Men han lod sig ikke narre, og han afholdt sig ikke fra at sige det i et interview, som en anden lokalavis havde med ham den 17. oktober samme år. Han tilføjede, at kommunens handlemåde gav ham endnu mere lyst til at skrive, og at han ville fortsætte med det på internettet, for nu havde han ikke økonomi til at fortsætte med at skrive og distribuere sin avis gratis. På grund af hans høje alder var hans karriere som redaktør af en papiravis slut! Flertallet af borgerne forstod også, at den virkelige grund var hans integritet. Han ville ikke lade sig dirigere eller påvirke af nogen som helst, og han ville ikke censurere sine artikler til ære for lokale politikere og topembedsmænd. For at række ham en "hjælpende" hånd tilbød kommunen ham et arbejde i arkivet i byens eneste lille museum. Det var den største ydmygelse i hans liv, han som snart med stolthed ville kunne se sig selv i Wikimedia og Wikipedia og var nær ved at blive udødeliggjort i Guinness Rekordbog. For han var den eneste i verden, der havde ledet én og samme avis i så lang

en periode. Det var den 7. september 1945, læserne havde kunnet glæde sig over at læse det allerførste eksemplar.

Sådan blev redaktøren et nyt offer. Han skulle betale for at have udnyttet sin ytringsfrihed, hvilket de kommunale diktatorer åbenbart ikke kunne tåle. Den samme ret var vi også frataget, for ingen landsdækkende avis ville udbrede de misgerninger, som vi måtte lide under, og som aldrig syntes at få ende. Ikke engang de dagblade, der var kendt som skandaleaviser; de svarede på vores ønsker om ytringsfrihed med dødsens stilhed. En ung mand, som havde fulgt sagen, kontaktede en journalist på en af de tre store aviser. Han viste stor interesse og skrev en artikel. Men den blev aldrig offentliggjort, for chefredaktøren nægtede at skrive noget negativt om de personer, som gav dem stor økonomisk støtte gennem de annoncer der blev indrykket. Bare et enkelt ord og hans journalistiske karriere ville være slut. Det var hårdt at se denne side af dagens Danmark i fuldt dagslys! Den havde været skjult så

godt, at min mand og jeg ikke mere kunne genkende noget af det land, vi havde været så stolte over at være borgere i. Jeg havde boet her så lang tid, at jeg næsten havde glemt mine egne rødder. Havde det altid været sådan? Vi kunne ikke tro det, og vi tænkte, at alt det, der hændte os, var uvirkeligt, og at alt snart ville blive bragt i orden.

At vide at han en skønne dag ville blive udødeliggjort i Guinness Rekordbog var en ringe trøst for den ældre redaktør. Det var selvfølgelig en ære. Naturligvis var han stolt af at være den eneste person i verden, der alene havde redigeret en avis i over seks årtier. Men hans eneste ønske var, at hans værk ikke skulle dø, før han selv blev båret ud. Det er utroligt, hvilke skader magtmisbrug og arrogance kan medføre, når ledere tørster efter at få deres ønsker til at gå i opfyldelse, koste hvad det vil. Det er simpelthen umenneskeligt og kriminelt over for borgere, der respekterer love og paragraffer. Især når de skyldige forbliver ustraffede og fortsætter med at nyde godt af deres udspekulerede misgerninger. Det giver én

lyst til selvtægt. Men hvilken hæderlig borger med respekt for sig selv vil gå så langt? Og som Tolstoï har sagt: "Sandheden skal tvinges frem uden vold!"

En aften, hvor vi som sædvanlig så nyheder i fjernsynet, hørte vi om en lignende ekspropriationssag, som havde været lige ved at foregå i en anden kommune, og statsministeren, som var blevet bekendt med den sag, erklærede, at man kun skulle ekspropriere som allersidste udvej og udelukkende, når ekspropriationen gjaldt ny, absolut nødvendig infrastruktur, eller når det var til gavn for almenvællets vel, og kun når der ikke fandtes andre muligheder. Han havde tilføjet, at han var bevidst om, at jord var dyrebart for ejerne. Han var klar over, at den var deres hjertebarn. Vi havde altså endnu en god grund til at tro, at vi ville vinde sagen, for tyveriet af vores jord havde kun til formål at berige en hovedrig investor. Og jeg vil gentage, at hele var en følge af en ulovlig, for ikke at sige kriminel, handling. Grundlovens paragraf 73, som var blevet krænket på

det groveste, var bevis i sig selv! Det var i øvrigt det håb, som gjorde det muligt for os at leve videre.

Kapitel 6

I marts 2007 havde jeg ikke flere fysiske og psykiske kræfter på grund af den lange række af søvnløse nætter, som der blev flere af for hver nat der gik, da jeg ikke kunne falde i søvn trods en uudholdelig træthed. Disse nætter var fulde af angst på grund af al den uretfærdighed, og fordi investoren forøgede sin chikane mod os. For ikke at sygne hen i en dyb depression var det nødvendigt for mig at få en

geografisk afstand til min hverdag. En veninde, som var bosat i Rom, ville gerne have mig på besøg, og jeg besluttede at være væk hjemmefra i to uger. På det tidspunkt, hvor jeg forberedte afrejsen, begyndte kommunen på en udvidelse af den vej, som skulle føre hen til det stykke af vejen, investoren havde fået, og til de få nærliggende kommende beboelser. På den anden side af vejen lå et stykke jord, som var omkring hundrede meter langt. Det tilhørte også investoren, som havde givet det navnet "Udsigten". Da jeg kom tilbage konstaterede jeg, at vejen var blevet udvidet på begge sider, men at der ikke var taget noget langs med den jord, der tilhørte ham. Ikke en eneste kvadratcentimeter! Beviset var det ståltrådshegn med flere rækker af pigtråd på toppen, som forsvaret havde sat op omkring jordstykket for mange årtier siden, og som ikke var blevet flyttet. For at den del af vejen kunne få den ønskede bredde og have en cykelsti, var den blevet lagt på vores grund. Uden varsel og uden mulighed for at få erstatning. Langs grunden havde vi også plantet grantræer og sat

et beskyttelseshegn udenom. Men til vores forbavelse var vi ikke blevet truet med at få dem fældet på vores regning, hvis vi ikke fjernede dem. Nej. Kommunen havde bedt en af sine gartnere om at grave dem op og plante dem igen længere inde, cirka en meter fra den kommende cykelsti. Var det en måde at få os til at tie med hensyn til den fordel, investoren endnu en gang havde fået? Jeg skal ikke kunne sige det, men for første gang havde kommunen udvist en smule sund fornuft, hvor lille den end var.

Hver dag og ofte fra klokken fem om morgenen begyndte investoren arbejdet og fik os ud af sengene. For når vi lå ned, var rystelserne i jorden endnu mere uudholdelige, end når vi havde fødderne på jorden. Vores hørelse blev belastet af en øredøvende støj lige til aften. Det stykke vej, som han havde fået gratis og ødelagt, blev den mest larmende byggeplads. Alle kabler og alle nødvendige rør og ledninger, el- og telefonnet, gas, vand og så videre og selvfølgelig de enorme kloakrør, skulle graves ned der. Kort sagt:

alle de installationer, der er uundværlige for de kommende boliger, der skulle tiltrække velhavende borgere. Disse fremtidige boliger var bestemt for mennesker, der havde tegnebogen i orden. Der var ikke tale om at bygge sociale boliger eller huse til udlejning. Nej, det var ikke af nødvendighed, at byen skulle være større, men simpelt hen fordi en investor havde set, at der lå en guldgrube. En guldgrube, som skulle give ham endnu mere udbytte på vores bekostning. Men det anede vi ikke på det tidspunkt.

For ikke at anbringe noget under de fremtidige private haver havde arbejderne haft den frækhed at fjerne markeringspælene, som afgrænsede vores grund, og grave dybt ned i jorden og ind under vores jords overflade for at få plads til deres kæmpemæssige, brede betonrør. Det var en ny ustraffet krænkelse, som irriterede os mere, end vi var i forvejen. Denne ny krænkelse følte meget voldsom for os. Og for at sætte kronen på værket måtte vi tåle den uophørlige og utålelige larm lige til mørket faldt på, for arbejdet standsede ikke ved

normal arbejdstids ophør. Kommunen havde givet investoren fri tøjler til at gøre, som han ville, intet eller ingen kunne bremse ham. Det havde en af arbejderne sagt til min mand, da de i al fredsommelighed talte om deres lange arbejdsdage.

At blive hjemme på dette paradisiske sted, hvor vi havde valgt at leve få år tidligere, forekom surrealistisk. Man skulle være overmenneskelig, hvis man ikke blev påvirket. Så en gang imellem tvang jeg mig selv til at flygte hjemmefra for at finde en smule ro og indre fred... midt i Københavns virvar. Men hvordan kunne jeg komme på afstand og glemme det, der gnavede i mig og ødelagde mig, om det så kun var for nogle timer? Denne investor og hans medskyldige forfulgte mig uophørligt overalt som lejemordere. For midt i den by, som jeg holder meget af, rejste der sig en bygning, med et skilt på toppen, hvor firmaets navn stod med store bogstaver... Det firma, som for mig var blevet synonymt med tyveri, krænkelser, bedrageri og magtmisbrug. Og denne

bygning rejste sig mod himlen som en voldtægtsmands fallos, der sukkede efter ofre.

Hvis min mand ikke havde haft et liberalt erhverv, ville han have mistet sit arbejde, fordi hans tanker og hans tid var optaget af noget helt andet. Han måtte tilbringe timer med undersøgelser og med at finde beviser på de skyldiges magtmisbrug og overgreb for at kunne svare på de spørgsmål, som Vejdirektoratets repræsentant krævede af vores advokat. Hans indtægt var i et svimlende fald. Heldigvis var han medlem af en klub under en international organisation, der mødtes en gang om ugen! Disse timer hjemmefra kunne opruste hans psykiske styrke en smule. Udover det, havde han været formand for et amatørsymfoniorkester i mere end tre årtier, og selv om dette hverv var frivilligt, skyldte han sig selv og de andre musikere at leve op til ansvaret så godt som muligt. Han var til prøve med orkestret en gang om ugen, som han plejede. Men trods hans forsøg på at skjule det, viste hans ansigtstræk, at han havde det elendigt, og hans hår var blevet hvidt på rekordtid.

Vi var holdt op med at læse de landsdækkende aviser, men vi fortsatte med at åbne de lokale gratisaviser, der blev omdelt af posten. Men hver gang jeg åbnede en, fik jeg et chok ved endnu en gang at se vores ejendom krænket og trådt på af den glædesstrålende familie på fotografiet. Det var en veritabel tortur, for hvert billede mindede mig om alle krænkelserne! Jeg følte mig voldtaget hver gang! Jeg måtte gøre noget, og jeg besluttede at kontakte en anden repræsentant for denne modbydelige virksomhed for at bede ham standse disse annoncer, som jeg fandt uacceptable og løgnagtige. Min mand havde gjort det utallige gange i over et år uden at modtage det mindste svar. Sikke en kamp! Den ansatte, der skulle svare på min mail, forsikrede, at personerne ikke havde gjort noget ulovligt, og de havde aldrig sat deres ben på vores ejendom, for det var tydeligt, at disse billeder var taget på et offentligt sted. Han havde endog den frækhed at skrive til mig, at jeg skulle undersøge annoncerne bedre og trække mine ord tilbage. Jeg opfordrede ham til selv at gøre

det og tage ud i omegnen og se på investorens ejendom, som han øjensynligt ikke kendte. Han ville ikke høre og ville afslutte korrespondancen på stedet. Men jeg insisterede og sagde, at billederne var bevis i sig selv. Mange mennesker, som var i besiddelse af firmaets brochurer eller havde set salgsannoncerne i avisen, havde genkendt vores private allé og havde spurgt, om vi var blevet betalt for at medvirke i deres løgnagtige annoncer, for vores ejendom havde ikke den mindste forbindelse med salget af de fremtidige boliger. Jeg måtte spille meget tid og insistere hårdnakket for at få ham til at se sandheden i øjnene. Det besøg, jeg tvang ham til at aflægge på stedet, beviste min klage. Derefter skrev han til mig, at det var beklageligt, men uden at undskylde eller sige, at annoncerne ville blive fjernet. Det var mere end tydeligt, at hvis jeg ikke havde krævet, at de blev fjernet omgående, ville de være blevet for evig i alle deres brochurer og salgsmateriale, ligesom også i alle aviserne. Jeg har gemt hele korrespondancen for at have bevis på investorens foragtelige magtmisbrug.

Julen nærmede sig, og jeg havde en dyster forudelse. Hvad kunne der endnu ske? To dage før juledagene, der fejres her og i de fleste kristne lande, bragte postbuddet os et brev fra Vejdirektoratet. Hvad stod der i? Alle vores venner, jurister eller ej, var blevet ved med at sige, at vi ville vinde sagen, omstændighederne taget i betragtning, og at det ikke kunne være anderledes. Indtil da var alle omkring os blevet ved med at gentage gang på gang, at vi var i Danmark, i det land, hvor korrupsion og forbrydelse ikke betaler sig, og hvor alle love respekteres. Det var en æressag og et særkende for landet! I værste fald ville kommunen blive nødt til at betale os det samme beløb, som investoren havde tjent ved salget af tyvegodsset. Den tanke var blevet vores redningsplanke!

Hvor stort var ikke vores chok, da vi åbnede brevet og læste, at afsenderen gav kommunen ret i at have eksproprieret vores jord til private haver. Ingen kunne tro det, ikke engang vores advokat, som fortsat hævdede, at det var i absolut modstrid med

den ukrænkelige paragraf 73 i Grundloven, og også fordi vores matrikel ikke indgik i lokalplanen. Jo mere man trængte ind i sagen, jo mere stank den af korrupsion oppefra. Var det en overraskelse? Svaret kom fra en kollega til borgmesterens hustru! Vi havde svært ved at tro, at det bare var et tilfælde. Det hele lugtede stærkt af en overlagt svinestreg. Dog indrømmede brevsriveren, at måden ekspropriationen var sket på, var kritisabel, men det skulle han ikke dømme om. Jorden vaklede under os endnu en gang. Vi havde virkelig indtryk af at være i Zimbabwe, hvis politik på det tidspunkt blev stærkt kritiseret af medierne og regeringen, eller i en anden bananrepublik langt fra Nordeuropa. Nej, Danmark kunne ikke sammenlignes med et diktatur! Og dog! Vi måtte bøje os for det faktum, at der ikke syntes at være retfærdighed mere i dette land efter at de borgerlige partier var blevet genvalgt. Det så ud, som om alt det gode, som landet repræsenterede, var blevet væltet. Var disse forhold en del af den liberale politik, der var lovet før valget? Hvad var der blevet

af vores borgerrettigheder og den ukrænkelige ejendomsret? Intet var dog blevet ændret i Grundloven. Ikke officielt i hvert fald. Desuden kunne det, som statsministeren havde sagt foran kameraerne om eventuelle ekspropriationer, ikke være vildledende ord. Nej! At lyve i den grad kunne kun komme ham til skade.

Vi var tilintetgjort og rundt om os var der fuldstændig forfærdelse. Ingen, virkelig ingen kunne tro det. Alle var sikre på, at ingen dommer ville kunne retfærdiggøre disse ulovlige og bedrageriske handlinger. Denne hårdnakkede chikane mod os var en utilladelig og utålelig forfølgelse. Et tyranni fra frustrerede mennesker, som havde en sygelig trang til at føle sig magtfulde for at bevise over for sig selv, at de var vigtige. Vi måtte altså bestride afgørelsen fra den ansvarlige i Vejdirektoratet, og vores advokat måtte desværre bringe sagen for en domstol.

En anden ekspropriationssag i en nabokommune, som planlagde en ny udstykning, tiltrak sig vores

opmærksomhed. For at en stor bygherre kunne disponere over hele den grund, han havde købt helt lovligt for at bygge huse, der ville få hans bankkonto til at svulme, ville han lave en adgangsvej på en nabos landbrugsjord. Kommunen havde til opgave at ekspropriere det ønskede areal fra landmanden. Landmanden var stærkt imod det mildest talt mafiøse projekt. Den historie var ingen trøst for os, for den var bevis på, at andre politikere ikke veg tilbage for noget og krænkede alle love for at tilfredsstille deres magtsyge og behov for at være i lommerne på hovedrige investorer og bygherrer. Landmanden, som nægtede at blive offer for dette magtmisbrug, havde vundet slaget endog uden at måtte gå til retten. Mon han kan takke pressen, som ikke havde tøvet med at offentliggøre denne historie i detaljer fra begyndelsen? Eller var det, fordi denne bygherre ikke havde de "rigtige" forbindelser, at offeret havde vundet sagen?

Kapitel 7

To forfærdelige og utålelige år var gået og havde ikke medført noget positivt. Hvor meget tid skulle vi vente, før dette mareridt var slut? Men hvorfor var man nødt til at kæmpe så meget for at gøre sine rettigheder gældende? Så meget spildt energi, så meget stress og så mange tabte penge. Min mand måtte stadig bruge mere tid på at forsvare os og på papirusseri end på at tage sig af sine professionelle forpligtelser. Vi havde ikke flere psykiske kræfter, selv om vi skjulte vores sindstilstand offentligt og lod som ingenting. For at komme væk fra denne bundløse afgrund af lidelser, ydmygelser og afsky, som

umiskendeligt ødelagde mig, besluttede jeg at dykke ned i fortiden og skrive en roman på mit modersmål fransk, som forsvandt mere og mere fra min hukommelse, for jeg havde sjældent lejlighed til at tale det. Det var ikke let, for mange udtryk og ord lå skjult i hukommelsens gemmer, og trods mine anstrengelser kunne jeg ikke åbne dem. Sådan er det stadig i dag. Men undertiden åbnes de på klem lige nok til at vise mig, at der ligger en gave, som jeg har forsømt alt for længe. På fem uger lykkedes det trods alle fortrædeligheder at skrive en roman baseret på autentiske hændelser. Det var på den måde, "L'envol des hirondelles" kom til verden. Forlaget Editions Edilivre ønskede at udgive den halvandet år senere, da jeg havde besluttet at forsøge at få den ud. De fire første uger af mit arbejde havde givet mig en meget tiltrængt mental flugt. Men det var ikke det samme den femte uge. For en morgen i slutningen af marts 2008 kom vores plageånder tilbage fra morgenstunden og vandaliserede og tog den del af vores grund, som de ikke ville give afkald på, selv om

de ikke burde have rørt noget før der var kommet en afgørelse i sagen mod dem! Deres overgreb var den pure selvtægt! For enden af det pågældende jordstykke stod der seks cirka femten år gamle træer, som udgjorde en lille lund. Her holdt flere slags fugle af at skjule sig og søge efter insekter under bladene, så snart de kom tilbage om foråret, og som nu var på vej. De træer blev hærget voldsomt og dernæst trukket op med rode. Det værste er, at de befandt sig uden for det stjalne område, som gravkøer og store entreprenørmaskiner havde ædt, inden vi nåede at opdage det. Min mand skyndte sig til telefonen for at ringe til politiet og anmelde tyveri og hærværk; men det ville ikke tage mod anmeldelsen og nægtede at komme og besigtige skaderne. Vores vrede var ubeskrivelig, og i det øjeblik begyndte jeg at forstå og i tankerne støtte alle de mennesker, som turde udføre en hævn, der er nødvendig for deres egen psykiske ligevægt. Aldrig før havde selvjustits forekommet mig så nødvendig, ja endog legitim! Jeg spurgte oven i købet mig selv, om vi ikke ville blive

nødt til at lade det komme så vidt. Men hvad kunne vi have gjort? Før jeg havde fået morgenmad og taget et brusebad, skyndte jeg mig at klæde mig på og gik ud til stedet, hvor jeg stillede mig foran den enorme maskine. Jeg gjorde store fagter til den arbejder, der styrede maskinen, for at han skulle holde inde; jeg ville fortælle ham, at han gjorde sig medskyldig i tyveri og hærværk. Men han var upåvirket og fortsatte sin afskyelige gerning. Måske ville han have knust mig eller væltet mig, hvis jeg var kommet en smule nærmere til hans gigantiske destruktive og altædende gravko? Han ignorerede mig, som om jeg var usynlig eller værre endnu, en forhindring, der skulle fjernes uden mindste hensyn. Det var i hvert fald, hvad jeg kunne læse på hans ansigtstræk, der var hårde og kolde, og hans øjne nægtede at se på mig. Han fortsatte ufortrødent med at grave i to meters dybde og tre meters bredde og tage vores gode økologiske jord, som han læssede på en lastvogn, som en anden arbejder førte. Sidstnævnte lavede dog nogle tegn på bedrøvelse som for at

undskyldte det arbejde, han var blevet pålagt. Disse mange kubikmeter jord skulle spredes ud omkring de bygninger, der var ved at blive renoveret og dække overfladen på de haver, hvis jord var blevet forurennet af mange års militær aktivitet. Stedet var i øvrigt markeret med rødt på kortbilag. Det er på den måde, der forsvandt omkring 500 kubikmeter jord, som tilhørte os. Det var en ekstra begrundelse for disse skurkes interesse for vores ejendom. Ikke blot en kæmpefortjeneste, men også et middel til ikke at skulle betale en formue for at købe uforurennet jord, som de skulle have hentet meget langt borte. En god jord, som de absolut måtte have for at få de fremtidige købere til at tro, at haverne var aldeles uden forurening, selv om der kun var fjernet jord i en snes centimeters dybde. Hvilket foragteligt og modbydeligt firma. Kommunen var ikke uvidende om den kendsgerning. Vores advokat blev straks underrettet om disse nye overgreb, for den eftertragtede jord kunne ikke røres, før der var en afgørelse i sagen. For ham var det sejr for os, for det

var et nyt bevis på deres magtmisbrug. Alle disse overtrædelser ville kun medvirke til, at vi vandt sagen, og den erstatning, vi ville få tilkendt, ville stå mål med deres modbydelige handlinger. Andre jurister, vi havde spurgt, mente det samme. Hvad angår træerne, der var blevet revet op, var det en strafbar handling, der blev føjet til den vifte af forbrydelser, som vi var ofre for. En utilgivelig forseelse i lovens øjne, og som en borger i byen havde måttet betale mange penge for nogle år forinden. Denne borger havde sat sit hus til salg, og for at forøge værdien og få en højere pris havde han besluttet at fælde et træ, som tog udsigten mod en sø. Dette træ tilhørte kommunen, som straks havde ført sag mod ham for hærværk. Borgeren var blevet kendt skyldig og havde fået en bøde på 42.000 kroner, 4 måneders betinget fængsel, pligt til at plante et træ af samme størrelse og som kronen på værket betale den sum han havde tjent ved at sælge sit hus med udsigt uden forhindringer mod søen. Øjensynligt havde fjernelsen af vores træer det

samme formål: at give uhindret udsigt mod horisonten. Hvorom alting er, det drejede sig i hvert fald om hærværk.

Vi var ikke mere herrer over vores ejendom, som frygtelige fjendtlige krigere havde besat mod vores vilje. Vi var underlagt dem og deres lyster, uden at vi kunne gøre den mindste modstand. Vi vidste nu, hvad vores forældre og bedsteforældre havde oplevet under den tyske besættelse. Det, vi oplevede, var sammenligneligt og lige så foragteligt og modbydeligt på trods af de forskellige fakta. Selv om vi ikke risikerede at blive fysisk tortureret og bagefter skudt for oprør, var deres krænkelser og den psykiske tortur, de udøvede over os, umenneskelige og utålelige.

Eftersom politiet havde nægtet at modtage vores klage og komme og tage udøverne af tyveriet og hærværket på fersk gerning, underrettede vores advokat investoren, som også nægtede at høre på, at vores træer var blevet fældet. Han hævdede, at der

aldrig havde været træer på det sted. Vi havde nylige fotografier af de seks træer, hvoraf kun et eneste var blevet tilbage. Mange borgere og også militærfolk var kommet forbi dem. Kommunen blev også underrettet om dette hærværk og den kommunalt ansatte, der tog sig af sagen, skrev til os nogle dage senere, at der ikke kunne være blevet fældet noget træ, for der havde aldrig været nogle på det sted, til trods for at de billeder, vi havde sendt ham, beviste deres eksistens. Ifølge ham var det træ, der endnu rejste sig stolt mod himlen, selv om det var blevet meget magert ved en kraftig og ulovlig beskæring, det eneste træ, som var på grunden. Løgn, magtmisbrug og flere krænkelser faldt over os som i byger, og alle fortsatte med at sige, at sådan noget ikke kunne foregå i det land, som hele verden beundrede og misundte for dets menneskerettigheder, retfærdighed og forbilledlige demokrati. Vi kunne ikke se en ende på den lidelseshistorie, som de store aviser stadig nægtede at høre om og bringe for en dag om ikke andet så for at regeringen kunne vide,

hvad der foregik i en af hovedstadens nabokommuner. Hvorfor skulle vi være gidsler i en mafiøs sammensværgelse mellem korrupte politikere og en investor, der var fordærvet af magtbrynde og begær efter at bemægtige sig andres ejendom? Efter henvendelse fra en borger ville en tv kanal godt omtale sagen i de lokale nyheder; men den gav os ikke lov til at tale direkte. Og resultatet af interviewet, der blev lavet og beskåret af kanalens journalist efter forgodtbefindende, var meget utilfredsstillende og fik os næsten til at se ud som løgnere.

Kommunaldirektøren fortsatte med at lukke øjnene for disse menneskers overgreb, selv om hans hverv var at sikre, at deres handlinger var hæderlige og lovlige. Var han også med i det komplot? Var han et af de stærke led i denne kæde af svindlere? Risikerede han at miste sit job og sin fyrstelige gage, hvis han lagde sig imellem? Én ting var sikker: han brillerede med en fuldstændig mangel på interesse, som om han ikke vidste noget om det, der foregik i

kommunen. Det hele forledte én til at tro, at han havde rollen som Pontius Pilatus, der vaskede sine hænder. Efter mit ønske sendte min mand ham et brev, hvortil han svarede, at kommunen ikke gjorde noget ulovligt.

I juli samme år blev vi indkaldt af Taksationskommissionen, der skulle sætte en pris på den stjalne jord, som kommunen sagde var lovligt eksproprieret til gavn for almenvellet. For formålet var af almen interesse... Prisen på jord i byzone oversteg let 5.000 kroner per kvadratmeter. Vi kunne let regne ud, hvad den, der nød godt af tyveriet af vores 300 kvadratmeter, havde fået eller ville komme til at stikke i lommen ved salget af disse huse med ekstra have. Da alle disse misgerninger gjorde mig utilpas, havde jeg ikke kræfter til at følge med min mand og vores advokat til mødet. Kommissionen skulle vurdere prisen uden hensyn til, hvordan det var foregået. Det var den ligegyldigt, om det drejede sig om et gement tyveri eller noget, der var lovligt eksproprieret. De personager, der repræsenterede

kommunen, havde fået kommissionens medlemmer til at tro, at vejen, som vi vidste var blevet givet til investoren, var blevet solgt til ham for 250 kroner per kvadratmeter. Den var ikke mere værd på grund af den forurening den indeholdt, sagde de. Eftersom vores jord lå langs vejen, var værdien den samme. De havde ikke fremlagt det mindste bevis på dette salg. I øvrigt vidste vi, at der ikke fandtes noget. For ikke blot havde svindlerne indrømmet det over for os, men vores advokat havde fået det samme at vide, da han endnu en gang havde krævet at se skødet. For at være sikre på at kommunen ikke skulle blive tvunget til at udbetale en større sum end den, vi havde fået tilbudt ved den ulovlige ekspropriation, havde de den frækhed at tilføje, at vores jord aldrig ville komme i byzone. Hvis jeg havde været til stede, ville jeg ikke have undladt at fortælle dem den begrundelse, som investorens repræsentant havde givet os: en gensidig aftale mellem ham, borgmesteren og de to topembedsmænd, for at han ikke skulle blive udsat for konkurrence.

Vi vidste ikke på det tidspunkt, at en nylig sag, der lignede vores, i en nærliggende kommune havde dannet præcedens, og at efter den tid kunne ingen kommune bruge argumentet om, at det var umuligt at ændre noget jords status. Taksationskommissionen burde dog vide det. Hvorfor havde den så ladet det ude af betragtning? Hvorfor havde den ikke oplyst kommunens repræsentanter om det? Og hvordan kunne vores advokat være uvidende om en så vigtig kendsgerning? Det er på den måde, at vores jord blev takseret til den pris, kommunen havde foreslået. Denne totalt latterlige sum dækkede ikke en gang vores advokatregning. Hvordan kunne vi acceptere denne uretfærdige og luskede vurdering? Hvilken skændsel! Denne krænkelse føjede sig til alle de andre! Skæbnen blev ved med at forfølge os! Hvor var retfærdigheden i det land, som hele verden satte op på en piedestal? Vi var ofre for et råddent system, som skjulte sig bag en maske af hæderlighed, og vi måtte oven i købet selv betale af egen lomme for tyveri og krænkelse mod

os. Hvilken uretfærdighed! Hvilken undertrykkelse!
Hvordan var det muligt?

Der kunne ikke være tale om at give op. At acceptere var det samme som at samtykke i al slags misbrug og korrupsion, som aldrig ville kunne stoppes. En domstol måtte dømme i denne utrolige sag, hvis tydelige stank af korrupsion sad fast i halsen på os. Vi imødeså indkaldelsen til retten som en virkelig befrielse, for alle de forbrydelser, vi havde været ude for, ville blive lagt frem. For vi stolede stadig på domstolene og retfærdighed. Retfærdighed med stort R. Alle vores rettigheder var blevet krænket, skrupelløst, uden beklagelse og under trusler fra en borgmester. Vores lydoptagelse beviste det. Og hvad mere er, vi var blevet diskrimineret i forhold til vores nabo, som havde fået særbehandling. Alle støttede os, og man blev ved med at sige til os og gentage som en ridset grammofonplade, at kommunen ville blive tvunget til at betale os den sum, som investoren havde tjent, medmindre dommeren krævede, at alt, hvad der var udført, skulle brydes op og genetableres

som før. En betydelig bøde ville forhindre dem i at begynde igen. Det er, hvad jurister og alle, der havde givet os moralsk støtte i disse års umenneskelige prøvelser, hævdede, og som ligesom os troede blindt på rettens redelighed. Så mange love og paragraffer var blevet krænket og trådt under fode, ligesom vores flag var blevet trampet på og brændt af efter offentliggørelsen af Muhamedtegningerne. Der ville ikke blive nogen pardon. Men hvor lang tid skulle vi vente endnu? Denne situation var en sand psykisk tortur.

Kapitel 8

Endelig fik vi den så længe ventede indkaldelse. Retssagen var berammet til begyndelsen af juni 2009 og vores advokat var ret fortrøstningsfuld. Den dybe smerte, der gnavede i os, fortonede sig lidt efter lidt, som dagene gik, og datoen nærmede sig. Men... kort tid før selve dagen meddelte vores advokat os, at sagen var udsat. Dommeren i sagen skulle tage sig af en anden mere presserende. Det drejede sig om en almindelig borgers svindelaffære, som blev omtalt i alle medier, som fyldte os med en masse historier, alt imens de lukkede øjnene for, at politikere og kommunale topembedsmænd fyldte deres egne eller andres lommer på uskyldige borgeres bekostning. Men var det mon den rigtige årsag til udsættelsen?

Det var en stor skuffelse for os, for nu måtte vi vente endnu længere! Alt har en grænse i denne verden, og vores tålmodighed var nået dertil for længe siden. Vi havde fornemmelsen af at være brikker, som myndighederne flyttede rundt på efter deres forogdtbefindende eller for at få os til at bryde sammen. Eller var det bare, fordi de ikke ejede

medmenneskelighed, æresfølelse og respekt for andre? Mine tanker kørte rundt for at finde en sandsynlig forklaring. Søvnens havde fuldstændig forladt mig og jeg kunne ikke mere falde i søvn uden sovepiller. Så snart jeg gik i seng, så jeg alle krænkelserne for mig. Jeg genoplevede det hele og fik så voldsomme og smertefulde mavekramper, at det var uudholdeligt. Jeg blev ved med at sige til mig selv, at alle disse problemer kunne være undgået, hvis kommunen havde respekteret alle love og vores rettigheder, og hvis den ikke havde behandlet os anderledes end vores nabo. Det måtte være en stor compensation, hovedmændene havde fået eller ville få. For de havde bestemt ikke gjort det for en investors blå øjnes skyld, selv om det er let at være gavmild, når man forærer noget væk, der tilhører en anden.

Jeg følte mig ved siden af mig selv, da retten endelig den 30. august ville behandle vores sag. Den dommer, som vi skulle have haft i juni, var blevet erstattet af en anden. Mødet var så tidligt om

morgenen, at jeg ikke kunne tage derhen. Min tilstedeværelse var dog ikke nødvendig, for vores advokat repræsenterede mig, og min mand var med! Men alle de involverede var ikke til stede. Kun de, der repræsenterede kommunen, var der: kommunens advokat og 4 topembedsmænd, hvoraf 3 var indblandet i komplottet mod os. Retssagen skulle vare 5 timer. Heldigvis var jeg ikke taget til retsmødet, for det ville have bragt mig ud af fatning at høre dem fremføre løgne, der lød som om de var aftalt i forvejen, og som fordrejede sandheden, som det passede dem. Det ville have været meget svært for mig ikke at kunne vise min harme. Derimod har min mand den egenskab, at han kan bevare roen og vise værdighed i alle situationer. En strøm af vredestårer ville være fosset ud af mine øjne og ville have gjort de sagsøgte endnu mere selvsikre, og de ville have jublet over min tilstand. Tårerne flød først, da min mand kom hjem og fortalte mig, hvordan disse mennesker havde løjet skammeligt og med fuldt overlæg. De havde fordrejet sandheden, sådan

som jeg havde forudset, selvom de var blevet pålagt at tale sandt. Disse løgnhalse og deres advokat havde ikke tøvet med at sige, at vores grund var absolut nødvendigt for at udvide vejen, for at de kommende beboere kunne komme ud fra deres private parkeringsplads uden at risikere sammenstød, skønt vejen dér slet ikke er trafikeret. Den ender blindt lidt længere væk, og der er over 40 meter uden forhindringer mellem husene. I øvrigt er der ingen borger, der nyder godt af det fortrin, for i alle landets boligkvarterer løber fodgængerer den risiko at blive væltet om på fortovet, når der kører en bil ud fra en privat garage.

Men tilbage til retssagen, som havde chokeret min mand og taget modet fra ham på grund af de løgne, som de sagsøgte udslyngede. Topembedsmanden havde nægtet, at han havde indrømmet over for os, at de havde handlet for at hjælpe investoren, og han nægtede at have erkendt, at det var korrupsion, magtmisbrug, forsætlige procedurefejl og magtfordrejning. Han sagde også, at han ikke kunne

huske noget som helst om den samtale, vi havde den gang. Hans kvindelige kollega derimod kunne godt huske, at disse ord var blevet sagt, men ikke af hende! Deres advokat hævdede, men uden at kunne fremlægge bevis, at alt var foregået fuldt lovligt, og at kommunen ikke kunne bebrejde sig selv noget. Hvorfor havde vores advokat ikke sagt, at han var hovedvidne til deres indrømmelser af alle deres ulovligheder? Da min mand efter retssagen stillede ham det spørgsmål, svarede han: "Tror du, at dommerne lægger vægt på vidneudsagn?" Forbløffelsen havde gjort min mand stum. Hvorfor havde han heller ikke fremført optagelsen af deres tilståelser, selv om den ikke kunne tjene til bevis på grund af den dårlige kvalitet? Hvis de havde hørt tale om den, ville deres ansigter sikkert have vist tegn på frygt, som ville have forrådt dem, eller som måske ville have fået dem til at ændre deres udsagn. Hvorfor havde han heller ikke fortalt noget om de trusler, der var blevet fremsat mod os af borgmesteren, der var lige så indblandet, og om den

gode optagelse, som min mand havde taget ved mødet med borgmesteren, og som var et fældende bevis? Når nu de tiltalte løj forsætligt, hvorfor forsøgte han så ikke at bevise deres manøvrer og løgne over for dommeren? Skulle han være blevet betalt for at ødelægge vores sag, da han var taget alene til investoren for at spørge om, hvor meget han var parat til at betale for den jord, der var stjålet uden vores vidende, og hvoraf en del allerede var solgt? Siden da er jeg blevet ved med at stille mig selv det spørgsmål! Hvad ville jeg have gjort eller sagt, hvis jeg havde været til stede i retten? Hvad angår vores fældede træer, som kunne dokumenteres af fotografier, havde to af kommunens embedsmænd, som var til stede, lovet at de skulle blive erstattet, selv om den ene hidtil havde benægtet deres eksistens. Enogtyve måneder er gået siden, og indtil dato er der endnu ikke blevet plantet noget til trods for de talrige gange, min mand har gjort krav gældende. Denne gemene personage fortsætter med

at benægte deres eksistens, og ustraffet kan han skabe andre ofre.

Min mand var blevet endnu mere chokeret, da dommeren talte om sin kommende ferie, som syntes at interessere ham mere end den sag, han skulle dømme i. Under retsmødet erfarede vores advokat og min mand, at vores nabo havde fået en mere favorabel behandling, end den vi kendte til. For foruden det beløb, hun havde fået for det stykke jord, investoren ønskede, havde han også for et symbolsk beløb tilbudt hende næsten 2.000 kvadratmeter jord, som ligger tæt på vores. Det havde tidligere tilhørt forsvaret, og investoren ejede det nu. På grunden lå der et velholdt træskur, et pænt lille hus med et vandværk, som tidligere havde forsynet hele kasernen og nogle omkringliggende boliger, og som han havde krævet lukket for at kunne tilslutte de kommende boliger til den kommunale vandforsyning. Da denne nabo også skulle få vandet derfra, havde han tilbudt hende at foretage alle de nødvendige installationer, så hun også kunne blive

tilsluttet den kommunale vandforsyning og kloak, uden at hun skulle betale så meget som en øre.

Sikke gaver denne nabo havde fået oven i det frivillige salg, som hun havde haft glæde af i modsætning til os, der var blevet bestjålet! Hvilken krænkende forskelsbehandling! Den var et klart bevis på diskrimination af borgere! På det lille stykke jord havde investoren i øvrigt haft til hensigt at bygge et eller to sommerhuse, og kommunen havde givet sin tilladelse til, selv om enhver form for boligbyggeri er imod gældende lov på dette sted, da det befinder sig en snes meter fra en stor sø, der tilhører naboen. Hvis vi ikke var kommet under vejr med det projekt, ville husene have set dagens lys. Kommunen var forpligtet til at sende dette i nabohøring, for at de berørte kunne komme med indsigelser. Sådan er loven; men kommunen havde undladt at underrette os for at sikre sig mod vores eventuelle protest. Men heldigvis kunne vi gøre indsigelse i sidste øjeblik ved at påvise, at det var ulovligt. De mennesker, der var indblandet i dette svigagtige projekt, var naturligvis

dem, der havde bedraget os, og som har et lemfældigt forhold til sandheden. Da det så ikke var muligt at tjene på det jordstykke, blev vores nabo den heldige vinder.

Vi vred vores hjerner for at finde en mulig årsag til denne rundhåndhed over for hende. Vi kom i tanke om, at hun var medlem af samme parti som borgmesteren og regeringen, hvorimod min mand og jeg stemte konservativt. Før forrige kommunalvalg havde min mand stiftet et nyt borgerligt parti sammen med nogle andre utilfredse borgere, som var interesseret i lokalpolitik, og han havde stillet op. Partiets gode program blev straks overtaget af de andre partier, og det satte fokus i debatten. Det blev således overflødigt! 289 borgere stemte på partiet. Ikke nok til et mandat, hvilket passede min mand udmærket, for han havde ikke nogen intention om at være med i den lidet glørværdige klike af politikere, selvom han ville have gjort sit bedste for at standse de kommunale overgreb, men nok til at stemmerne kunne gavne et andet parti.

Borgmesteren kunne ellers godt have brugt dem for at få absolut flertal; men det fik han ikke. For at beholde borgmesterposten blev han nødt til at indgå en aftale med socialdemokraterne. Til gengæld lovede han dem at opføre omkring 100 almennyttige boliger. Men han har aldrig holdt sit løfte. Skulle det være grunden til den særbehandling, vores nabo havde fået, og det magtmisbrug og de forbrydelser, der var begået mod os? Den mulighed blev ved med at køre rundt i vores hoveder. Men hvad grunden end var, kunne den ikke retfærdiggøre hans magtmisbrug eller undskylde tilsidesættelsen af alle vores lovfæstede rettigheder.

For at gøre embedsmændenes løgne mere troværdige og ganske bestemt i forståelse med den advokat, der repræsenterede dem, var der pludselig dukket et notat op vedrørende vejen, som de havde benægtet eksistensen af dagen før. Det skulle fremlægges i sagen, for at dommeren skulle tro, at kommunen havde modtaget 250 kroner per kvadratmeter af investoren. Vores modpart mente

også, at vores jord, som aldrig ville komme i byzone på trods af præcedens, ikke var mere værd end det. Dommeren forsøgte ikke at få at vide, hvor meget videresalget af vores jord til de private haver havde indbragt investoren, ej heller påtalte han afvisningen af præcedens, som han ikke kunne være uvidende om. De sagsøgte blev dog spurgt af vores advokat, om udvidelsen af vejen og etableringen af de private have kunne være gjort uden at røre vores jord. Det spørgsmål svarede de alle bekræftende på. Det var det eneste sandfærdige, de sagde i løbet af de fem uendelige timer, som retsmødet varede.

Vi skulle få afgørelsen tre uger senere, for dommeren lagde vægt på at afslutte sagen, før han tog på ferie. Men han holdt ikke ord og vi måtte i angst vente på hans hjemkomst for at høre den.

Efteråret havde lige banket på døren, da vores advokat den 2. oktober i det fjerde forfærdelige år, per e-mail, sendte os den kendelse, han lige havde modtaget. Det, vi læste, var utænkeligt! Dommeren

gav de sagsøgte medhold, og dømte os til at betale alle sagsomkostningerne. Hvordan kunne det være muligt? Hvordan og hvorfor havde han lukket øjnene for de forbrydelser, der var begået mod os? Hvad med vores plageånders magtmisbrug og alle de procedurefejl, som de bevidst begik? Alle gældende love og paragraffer var blevet krænket. Der var begået tyveri, og vi var blevet forfulgt og forskelsbehandlet. Og oven i købet en tilståelse af, at vores jord ikke havde været nødvendig. Hvor var retfærdigheden? Vi kunne bestemt ikke tro, at det vi læste, kunne være sandt. Det lugtede langt væk af overlagt rettergangsfejl, hvis det da ikke var ren og skær korruption på højt niveau. Vi drømte ikke! Dommeren havde simpelt hen besluttet at lukke øjnene for tyveriet til fordel for tredjemand, og alle de procedurefejl, der siges at være utilladelige i en retssag, og at ignorere alle de uhyrlige overgreb og løgne. Ved at se bort fra alle disse forbrydelser havde han dømt i sagen efter et helt andet synspunkt, for han anvendte et helt nyt proportionalitetsprincip,

som ingen borger endnu havde hørt om. Det var en følge af en ekspropriationssag på Færøerne, som højesteret netop havde afsagt kendelse om. Denne sag, som ingen kendte til dengang, da retssagen skulle have fundet sted i juni, havde nu skabt retspraksis. Dommeren vurderede altså, at vi ikke havde mistet særlig meget, og at fratagelsen af vores jord ikke var af betydning. Dommen var dog fejlagtig, for dette proportionalitetsprincip kunne kun anvendes, hvis ejeren af den eksproprierede jord havde et større areal end ham, der havde brug for jorden. Og det var ikke tilfældet. Vi havde kun 13½ hektar, hvorimod investoren var den lykkelige indehaver af 38 hektar. I øvrigt havde vi ikke fået varsel om ekspropriationen, da vores ejendom ikke var med på lokalplanen for byggeprojektet. Vi havde været ofre for gement tyveri og trusler.

Kommunen skulle dog betale os 250 kroner per kvadratmeter for jorden til de private haver og 16.000 kroner til dækning af vores advokatudgifter, selv om beløbet kun udgjorde hans salær for 6 timers

arbejde, hvoraf de 5 var tilbragt i retten og den sjette til hans kørsel frem og tilbage til retten! Vi skulle altså betale en formue for et tyveri mod os, for utallige krænkelser og næsten fire års ødelagt liv! Hvilken uretfærdighed. Hvilken skændsel! Det var ikke til at bære! Med den kendelse forkastede dommeren den private ejendomsret, som står indskrevet i Grundlovens paragraf 73, og han tillod således kommunen at bryde loven og stjæle jord fra ejerne efter dens forgodtbefindende og krænke Grundloven. Samtidig fratog han os retten til at anke til landsretten. Jeg forbandede ham og ønskede, at han snart ville blive offer for svindel af samme kaliber, for hans afgørelse var hverken mere eller mindre en fornægtelse af sandheden og af retfærdigheden! Og jeg så for mig den respektindgydende facade på Byretten i København, hvor der står med store bogstaver "MED LOV SKAL MAN LAND BYGGE". Hvad tjente alle disse love til hvis de, der skulle straffe folk, der bryder dem, lukker øjnene og straffer ofrene, der beder om oprejsning. Er det den slags

”retfærdighed”, borgerne skal vente sig, når deres rettigheder bliver krænket? Jeg forestillede mig en beruset bilist, der skred ud og kørte ind i et hus, hvor han smadrede sin bil og lavede store skader på huset. Domstolen ville så gøre husets ejere skyldige i ødelæggelse af andres ejendom og pålægge dem at erstatte den skyldiges ødelagte bil, fordi huset stod i vejen for den stakkels bilist? Eller en kvinde, som meldte en voldtægt til politiet, som siger til hende, at det var ærgerligt, at hun tilfældigvis havde mødt en pervers person, og forlanger, at hun skulle betale for ”den ydelse”, som hun fik ved forbrydelsen, der var begået mod hende.

Det forekom os så uvirkeligt, at vi ikke kunne tro det. En ting var sikker: vi ville aldrig mere hejse flaget på vores flagstang. For os var det ikke mere et flag, der symboliserede et dejligt og eksemplarisk demokratisk land, som respekterede menneskerettighederne. Der var ingen grund til at være stolte af det mere, hvis alt det, vi havde været igennem, var tilladt. Vi kunne mærke forræderiet, og det var tungt at bære!

Hvordan og hvornår var vores højtelskede fædreland kommet dertil? Var det en konsekvens af nedlæggelsen af amterne, der skulle tage sig af tilsynet med kommunerne, og som den foregående statsminister havde sørget for at afskaffe, så snart han kom til magten? Jeg kan ikke lade være med at tænke på hans manglende loyalitet over for den befolkning, han havde svigtet kort tid efter, at han var blevet genvalgt, til fordel for en post som generalsekretær for NATO. Selvom han havde ret til det, brød han i mine og i mange andres øjne de løfter, han havde givet vælgerne. Var det ikke et "forræderi" mod sine landsmænd at påtvinge dem en efterfølger, som de ikke havde valgt, og uden varsel? Hvordan det end forholder sig, så havde hans liberale politik øjensynligt åbnet en ladeport for magtmisbrug og rævekager, der hidtil var utænkelige, og uden at befolkningen var blevet bekendt med det. Og Grundloven? Var den blevet afskaffet, uden at borgerne skulle informeres og uden afstemning? Var det derfor, vi var blevet ofre for alle disse

uacceptable overgreb, som retten straffede endnu mere, fordi vi havde haft den dristighed at klage? Hvad var der blevet af domstolenes upartiskhed? Lå de nu under for regeringen i den slags sager? Dommerens kendelse og hans utilgivelige benægtelse af sandheden havde en bitter smag af Diktatur med stort D. Det var tilsyneladende vigtigt med alle midler at give de personer ret, der repræsenterede myndighederne og magten, uanset hvad de foretog af ulovligheder, for ikke at sige kriminelle handlinger mod borgerne. Denne sag viste det klart! Vi kunne ikke acceptere denne gemene uretfærdighed, der var en totalitær stat værdig!

De forhenværende politikere og de jurister, som havde forsikret os, at vi ville vinde sagen, og som havde set og læst afgørelsen med egne øjne, var lige så chokerede som os. De kunne kun konstatere, at den dommer havde lavet en ondsindet svinestreg. Mange af dem tvivlede endda på hans upartiskhed, og nogle tøvede ikke med at sige, at hele denne sag lugtede. De kunne godt tænke sig at vide, hvorfor

han med vilje havde lukket øjnene for dette tyveri med henblik på videresalg, denne løgnagtige ekspropriation og de ansvarliges forbrydelser og rævekager, hvis det ikke var fordi, han skulle frikende dem, koste hvad det ville. Vi kunne ikke glemme, borgmesteren var jurist, og tilhørte samme parti som regeringen! Havde han ikke forbindelser? Hvilken anden rolle kunne den så mægtige investor have spillet, når han ikke veg tilbage for noget for at nå sine mål? Hvorom alting er, blev vi ved med at sætte spørgsmålstegn ved den kendelse, der var uværdig for et retssystem, der bryster sig af redelighed og respekt for lovene og menneskerettighederne.

En uge senere mødte vi en herre, som havde kendskab til ekspropriation og erstatning, og som ville høre historien fra vores egen mund. Han blev overrasket over, at vores advokat ikke havde indbragt sagen for Overtaksationskommissionen, da Taksationskommissionen havde vurderet den stjålne og delvist solgte jord til 250 kroner per kvadratmeter. Han forstod heller ikke, hvorfor kommissionen ikke

havde sagt til kommunen, at den ikke kunne sige, at vores jord aldrig ville komme i byzone på grund af retspraksis. I øvrigt var den stjålne jord netop kommet i byzone. Kort sagt bekræftede vedkommende, at man fra starten ønskede, at vi skulle tabe, og sørgede for det. Vi havde kun tilbage at bede vores advokat om at genoptage sagen og kræve, at taksationskommissionen lavede en ny vurdering af jorden til de private haver. Hvis det nye tilbud ikke var tilfredsstillende, kunne vi bringe sagen til Overtaksationskommissionen, som ville vurdere anderledes og sandsynlig mere retfærdigt. Vi bad vores advokat om tage sig af det.

Det var umuligt at leve med den uretfærdighed og jeg lavede et resumé af sagen, som jeg sendte til Folketingets ombudsmand, Den europæiske Menneskeretsdomstol, flere ministre, samt til oppositionslederen. Sidstnævnte var den eneste der svarede, og hun foreslog, at jeg henvendte mig til sin politiske ordfører. Hun har hidtil forholdt sig tavs, selv om jeg ved, at hun læser sin post, for da jeg for

nylig fejlagtigt kom til at sende hende en e-mail, svarede hun straks tilbage med et spørgsmålstegn.

Den 12. december, cirka to måneder efter dommerens kendelse, henvendte en journalist fra en stor regional avis sig til os. Han ønskede at offentliggøre vores historie. Før han afsluttede artiklen, interviewede han borgmesteren, for at få hans syn på sagen. Han erklærede: "at sagen havde været ført ved diverse kommissioner og retsinstanser, at alle havde givet kommunen ret i sin ageren, og at han i øvrigt ikke ville kommentere på de personlige angreb på sig selv og sine tidligere ansatte i kommunen"...

Kapitel 9

Den 7. december 2009 var det blevet vinter i København, som skulle tage imod 128 statsledere fra hele verden ved klimatopmødet COP 15. Ingen er uvidende om, at Danmark er et land, der ønsker at gøre alt, hvad der er muligt, for at reducere drivhusgassen og den almindelige forurening så meget som muligt. Det er i hvert fald det, man kan lide at få os til at tro, for offentlig transport er dyr, måske endda den dyreste i verden. Man fjerner busser og ruter, hvor der ikke er passagerer nok til, at den kollektive trafik er rentabel, samtidig med at man opfordrer folk til at bruge den. Hvilket paradoks. I stedet for at skabe nye ruter og sænke billetpriserne, sådan som mange mennesker ønsker det og som ville motivere dem til at lade bilen stå, bliver mange

motorveje udvidet for at kunne tage flere biler. Andre bliver anlagt og der projekteres flere i al hemmelighed og til skade for naturen, selv om man lover borgerne flere grønne områder. I årets løb havde min mand fået kendskab til et projekt for en stor motorvej og en jernbanelinje, som skulle gå gennem Sjælland fra nordøst mod syd. Ring 5 var projektets navn. Det ville skabe et kilometerbredt bælte gennem landskabet, jage folk fra hus og hjem og tvinge dem til at ændre deres liv. Min mand havde talt med en journalist, som var ivrig efter at undersøge sagen hos vores kommune. For vejen ville komme til at gå tæt på kommunegrænsen og uundgåeligt give en masse forurening og støj, som folk ikke ønskede. Men selv om man vidste det på rådhuset, havde et byrådsmedlem, som også havde løjet offentligt om tyveriet af vores jord, benægtet projektet og erklæret, at hvis han havde hørt om det den første april, ville han have svaret, at det var en aprilsnar. Projektet var besluttet af transportministeren, men skulle holdes hemmeligt.

Befolkningen skulle ikke vide noget om det og gøre indsigelse, går jeg ud fra. Endnu en løgn fra en regering, som havde lovet fuldstændig gennemsigtighed. Det er stadig muligt at gå imod projektet, men det vil være spildt ulejlighed, for beslutningen er allerede taget.

Hvordan kunne man så råbe op om en massiv reduktion af CO₂-udslip, når det hele gik ud på det modsatte. Hvordan kunne folk med respekt for sig selv og med deres sansers fulde brug lade sig narre af regeringens hykleri, for nu kun at nævne vores egen regering. Jeg er ikke mod udvikling, men jeg foragter løgn og hykleri, og jeg sætter mig op mod ødelæggelse af borgernes liv. Især når de ikke engang får en økonomisk compensation, der svarer til deres tab. Når man definerer ordet politik, bør man tilføje løgn, hykleri, magtmisbrug og uærlighed. Den definition findes ikke; men det er den, der klæber til den nuværende politik. Det er i hvert fald sådan, min mand og jeg har oplevet det i løbet af de seneste år.

Man ønskede, at dette møde, som ville få vores dejlige lille land på alles læber i hele verden, skulle foregå gnidningsløst, selv om der var anmeldt lovlige demonstrationer af folk fra hele verden. Derfor var der samlet 6500 politifolk i København, og der var blevet lagt beslag på en stor hal, hvor man havde installeret syvogtredive celler på hver elleve kvadratmeter. I hver celle var der placeret en bænk. Disse rene og pæne celler var sat op ad hinanden og lignede bure til vilde dyr. I dem skulle cirka 400 eventuelle uromagere anbringes, hvis de skulle finde på voldshandlinger, for der var ikke plads nok i arresterne til så mange personer. Privatliv for de fremtidige arrestanter var udelukket i disse bure. (Jeg spørger i øvrigt mig selv, hvorfor jeg understreger dette, for privatliv og individualisme værdsættes ikke mere, og det accepteres heller ikke meget mere. Før i tiden var det et vigtigt tegn på selvstændighed, som jeg er blevet opdraget til allerede som barn. Man skal bare se sig omkring for at forstå det. I nye beboelseskvarterer er mange huse bygget

fuldstændig ens, og på hospitalerne deler man sengestuer.)

Men sådan gik det ikke, for politiet arresterede folk i hundredevis, selv om de ikke havde gjort andet end at bruge deres grundlovssikrede ytringsfrihed. Uden at de havde begået kriminelle handlinger blev de tvunget til at sidde i såkaldt fottog på den iskolde asfalt i timevis uden at kunne røre sig, indtil de blev ført til cellerne. Regeringen og politiet havde på den måde krænket alle disse menneskers rettigheder. Det var af præventive grunde, blev det sagt senere, da der faldt en byge af klager, og da ofre krævede erstatning for frihedsberøvelse. Kan man stadig sige, ytringsfriheden er til for alle? Hvor længe endnu skal vi være underlagt magthavernes svøbe...? De bestiller ikke andet end at lyve for os. Vi ved ikke mere, hvad der er vores rettigheder. Her i byen har mange mennesker givet det nuværende styre et nyt navn: "demokratur". Jo mere tiden går, jo mere kan jeg konstatere, at det navn passer som hånd i handske... selv om diktatur ville være et mere velvalgt ord.

Under topmødet var den periode begyndt, hvor det var lovligt at fyre fyrværkeri af. Den 3. november 2004 var der sket en eksplosion af 800 tons fyrværkeri på en fabrik i den lille by Seest. Eksplosionen havde forårsaget et jordskælv på 2,2 på Richterskalaen og ødelagt et helt byområde. Murbrokker, tagsten og store metalstykker var blevet slynget flere hundrede meter bort. Der var sket enorme ødelæggelser og talrige familier stod på gaden, fordi deres huse var i ruiner. Det skabte stor polemik i Folketinget om det farlige - ikke ved fyrværkeriet i sig selv - men ved opbevaringen. På baggrund af eksplosionen blev denne støjende forlystelse begrænset til perioden fra 5. december til 5. januar om aftenen. Hidtil havde fyrværkeri fundet sted hele året og brugt ved enhver lejlighed til ulempe for fredelige folk, som blev tvunget til at høre på det spektakel, og til skade for husdyr og dyr i naturen, som led meget under det. Hvad angår forurening, mindes jeg ikke, at den blev omtalt, eller at der blev udtrykt frygt for de skadelige virkninger

på folks helbred. Selv om jeg graver dybt i min hukommelse, er det mig umuligt at huske noget om det. Det er sådan, at hver aften fra den 5. december farer folk op eller bliver vækket, og dyrene lider, mens andre folk morer sig.

Men den værste larm begynder den 26. december, og nytårsaften og -nat er det som at være i et land under uafbrudt bombardement. Ikke et sekunds ro i uendelige timer. Den nat er en sand kollektiv galskab og fysisk tortur for dem, som ønsker fred og ro. Hundredetusindvis – for ikke at sige millioner – af kroner bliver brændt af og forsvinder i forurenende røg, samtidig med at man med rette klager over priserne på mad, som man ikke kan undvære. Men prisen på disse forurenende produkter er naturligvis fristende, for i alle de reklamer, som postkasserne flyder over med, kan man læse om prisnedsættelser på op til 70 %. Hvordan kan man modstå så favorable priser? Det er både til at le og græde over.

Hvad angår gaderne, så er de overstrøet med knuste flasker og al slags affald, der er smidt overalt selv i andre folks haver, for tilhængerne af denne tilladte galskab gebærder sig, som om de er ude af stand til at tænke eller tage hensyn til andre. Nogle mennesker tvinger oven i købet deres mindre børn til at deltage i disse usunde fornøjelser og gør nar af deres angst. Samtidig med at de siger, at de elsker deres husdyr og betragter dem som medlemmer af familien, giver de dem medicin, for at dyrenes klagen ikke skal forstyrre deres egen egoistiske morskab. Og dog er den danske befolkning en af de mest kultiverede, veluddannede og oplyste i verden. Mange af dem, der har valgt at leve langt fra boligområder og tættere på naturen for at finde stilhed, bryder den af mangel på respekt og blæser fuldstændig på de dyr, der lever der. Fasaner, rådyr, heste, får, lam og mange flere bliver skræmt og ved ikke, hvor de skal flygte hen under disse ustandselige bombardementer som kaster en byge af farverige gnister, der er smukke at se på, men frygtelige for de

firbenede væsner og fugle, der ikke forstår, hvorfor himmel og jord står i flammer. Men det giver ikke disse folk den mindste skyldfølelse. Når man senere finder døde dyr rundt om, tænker man på en masse mulige dødsårsager. Selv om sygdom er udelukket, undgår man at give skylden til den stress, som de fik af den infernalske larm, og man tænker ikke på den skadelige luft, de har måttet indånde disse festlige nætter med massiv forurening.

De borgere, der ikke hengiver sig til dette farlige skue, bliver angste allerede om efteråret, for perioden for tilladt fyrværkeri respekteres ikke hverken før eller efter, og det gør reglen om 200 meters afstand til huse med stråtag heller ikke. På årets sidste dag er mange mennesker tvunget til at blive hjemme alene og uden venner eller familie, som de måtte ønske at tilbringe aftenen sammen med og skåle for det ny år. Det er nemlig uhyre farligt at befinde sig på vejene for at tage hjem. Ikke blot risikerer man at køre hen over glasskår, som sætter sig fast i bilens dæk; men man er også mål for

festglade, der er ude af stand til at kontrollere sig selv, når de har drukket. Ligesom mange andre har vi været et tilfældigt mål utallige gange, og det er grunden til, at vi ikke tør gå ud mere fra den 26. december til den 6. januar. Sikke en køn tradition, dette helvede med utåleligt bombardement, som tager folks bevægelsesfrihed for at andre kan more sig! Men siger man ikke, at det, der er skidt for nogle, er godt for andre? Hvilken køn tradition at forurene sine medborgeres og dyrenes luft og liv så meget, man vil! Resten af året bliver vi pålagt urimelige afgifter på forurenende produkter, som er svære at undvære i dagligdagen, og de regelmæssigt forhøjede priser gør dem ikke mindre skadelige. Adskillige gange og i adskillige år har en yngre kvindelig kemiker med jævne mellemrum informeret skiftende ministre om miljøet og påvist de giftige og farlige indvirkninger på vores helbred og på kloden fra alt dette fyrværkeri. Men indtil dato har ingen nedværdiget sig til at tage hensyn til det, og regeringen nægter at gøre en ende på det eller

begrænse denne "tradition" til én aften. Når talen er om traditioner, tænker jeg på de grindedrab, som regelmæssigt foregår på Færøerne, som også er en ældgammel tradition, der ikke må røres ved. Man er ligeglad med dyrenes lidelser. Ganske vist lever indbyggerne af dem, men det ville dog være enkelt at slå dem ihjel hurtigt og humant. Jeg spørger mig selv, hvad disse politikere er lavet af, når de lukker øjnene for konsekvenserne af den slags traditioner.

Hvordan kunne vores land være vært for et klimatopmøde, hvor det drejer sig om at undgå forurening for at redde kloden fra en stor katastrofe og skrupelløst proklamere, at alt bliver gjort eller vil blive gjort for at undgå unødigt CO₂-udslip, samtidig med at en måneds galskab medvirker til forurening med fuldt overlæg for fornøjelsens skyld? Tredive dage er det tilladt; men som tidligere nævnt går der nærmest ikke en uge, hvor vores nætter ikke bliver forstyrret af eksploderende kinesere eller raketter, ligegyldigt hvilken årstid det er. Skal den menneskelige dårskab forblive evig og ustraffet? Jo

mere jeg kommer til at kende til politik, jo mere tager jeg afstand fra den, så meget føler jeg lede. Hvorfor så mange løgne, så meget hykleri og så mange uretfærdigheder? Det er på tide at sætte demokratiet på dagsordenen. Hvad har vi gjort med det? Eller snarere, hvad har de gjort ved det, politikerne, som vi har givet magt til at give os en bedre og mere retfærdig verden?

Kapitel 10

Tredive måneder er gået siden afgørelsen fra dommeren, som skulle forsvare vores rettigheder, men som foretrak at straffe os, da vi vovede at kræve dem overholdt. Der er ikke sket noget siden. Vi ved

ikke, om vores advokat har bedt taksationskommissionen om en besigtigelse af stedet for at finde frem til en erstatning, der står mål med krænkelsen, sådan som vi har bedt ham om. Ikke blot svarer han ikke på de e-mail, min mand har sendt mange gange, men han tager heller ikke sin telefon mere, eller også er hans telefon optaget. Denne situation er utålelig, og vi har ikke lov til at forsvare os og selv kontakte kommissionen.

Svindlere vil de personer, som bedrog os, for altid hedde for os, selv om vi ikke burde kalde dem sådan, da de jo er blevet rensset for deres mange forbrydelser. Men i hvilket beskidt vand? De vil også være svindlere for dem, der har fulgt denne svindelaffære, for de er ikke andet end gemene personager, som ustraffet kan blive ved med at ødelægge andres liv. Vi vil forbande dem, lige til sidste åndedrag. Også dommeren, som gav dem medhold og med fuldt overlæg lukkede øjnene for deres forbrydelser og misgerninger, som har bidraget til vores personlige ruin. Samtidig med at jeg ikke kan

sove og har mistet lysten til at leve under disse betingelser, sover de garanteret som en sten og nyder udbyttet af deres forbrydelser. Retfærdighed tror vi ikke mere på! Efter et nyligt genfremsat krav om erstatningen af de ulovlige fældede træer på vores ejendom, har vi lige modtaget et svar fra den fungerende kommunaldirektør som nægter at give os en erstatning af dem, selvom to topembedsmænd lovede, under ed, at de ville blive erstattet hurtigst muligt...

Min mand, som i næsten to år havde været formand for den lokale grundejerforening, fratrådte posten, for han kunne ikke mere klare at være vidne til fortsat magtmisbrug og overgreb fra kommunens side. Den gjorde, hvad der passede den, og respekterede ikke nogen eller noget. Han fik at vide, at det var spildt ulejlighed at forsvare borgernes rettigheder, for kun kommunens afgørelser gjaldt, hvad enten de var lovlige eller ikke. Den lod oven i købet hånt om regler, som den selv havde vedtaget, og tillod visse borgere at krænke dem, samtidig med

at den krævede, at andre skulle overholde dem. Jeg skal ikke fortælle i detaljer, hvordan en familie af FN konventions flygtninge blev smidt ud af et moderne hus i god stand, som kommunen havde lejet til dem. Der var seks børn, hvoraf de to var handikappede og den ene tilmed kun kunne opholde sig i kørestol. Siden fremlejede kommunen huset til dem, da de modtog en vedvarende offentlig støtte, som gjorde dem i stand til at klare sig selv. En uopsigelig kontrakt gav denne familie ret til at blive i huset, uden at den nogensinde kunne smides ud. Den havde boet i huset i syv år da ejeren solgte det til en person, der solgte det videre til en investor, som skulle bilde kommunen ind, at det ikke var en bolig, men en tom erhvervsbygning. Men de vidste begge to, at huset var beboet. Denne mellemand havde også købt naboejendommen, som samme mand ejede. Det drejede sig om et supermarked på over 300 kvadratmeter, som havde eksisteret i over tredive år. Det var blevet renoveret for kort tid siden, og kunderne var meget glade for det. Mellemanden

havde også solgt det videre til samme investor, som ville rive de to bygninger ned. Hans plan var at bygge et stort discountsupermarked på stedet. For at bestyreren af forretningen skulle forsvinde så hurtigt som muligt, tilbød investoren ham et job i det kommende storsupermarked og en sum på 50.000 kroner under bordet. Han takkede først nej og beklagede sig over denne personages frækhed til dem, der gad lytte; men han endte med at spise af investorens hånd og slikke ham op og ned ad ryggen.

De omkringboende var stærkt imod investorens projekt, for de ville gerne beholde det gamle supermarked, som gav dem fordele, de ikke kunne få i et discountsupermarked, for eksempel udbringning af varer. I øvrigt var der ikke tilstrækkelig mange indbyggere i området til, at det ny ville være rentabelt på langt sigt.

Deres vrede blev endnu større, og der blev skabt oprørsstemning, da folk hørte om investorens bedrag, som kommunen havde lukket øjnene for.

Kommunen vidste udmærket, at huset, som den selv fremlejede og regelmæssigt modtog husleje for, var en rigtig bolig. Hvordan kunne den sluge en så kolossal løgn og gøre sig til medskyldig? Med hvilken begrundelse havde den tilladt, at familiens bolig blev revet ned, at en uopsigelig kontrakt blev opsagt, og at lejernes mest grundlæggende rettigheder blev trådt under fode? Hvilken modbydelig og utilgivelig forbrydelse! Så meget mere utilgivelig, når man ved, at kommunens borgmester er jurist.

En bestemmelse forbyder nybyggeri mindre end 40 meter fra midten af den vej, hvor supermarkedet lå. En udvidelse af vejen var i øvrigt planlagt. Nedrivning af bygningen kunne altså ikke give mulighed for supermarkedsbyggeriet, for afstanden var kun 30 meter. Men investoren ville absolut bygge på samme sted. De omkringboende satte sig altså endnu mere op mod hans ønske, fordi det ville være ulovligt. Alligevel besluttede kommunen at se bort fra den bestemmelse og gav tilladelse til byggeri på samme sted som det lille supermarked. Folk var forfærdede

over så lidt respekt for love og paragraffer. Og når vejen til sin tid skal udvides, vil husene, der er bygget lovligt på den anden side, blive eksproprieret, for selv om deres værdi tilsammen er højere end det ny supermarkeds, er det nu opført i modstrid mod alt og alle til borgernes såkaldte tarv.

I stedet for at give investoren ansvaret for, at flygtningefamilien var blevet sat ud af deres hus og kræve, at han skulle finde en ny bolig til dem, og naturligvis for ikke at erkende og offentligt indrømme topembedsmændenes medvirken og straffe dem for at have givet tilladelse til nedrivning af huset og byggetilladelse til supermarkedet, lukkede borgmesteren og kommunaldirektøren øjnene for deres uhyrlige løgn, magtmisbrug og rænkespil. Sammen med byrådet besluttede de at genhuse familien på anden etage i en ejendom uden elevator uden at bekymre sig om de handikappede børn. Behøver jeg understrege, at nogle af disse ondsindede mennesker var dem, der havde bedraget min mand og jeg? Det var en kamp at få disse

personer til at vise bare en lille smule respekt for disse flygtninge, hvis børn var velintegrerede og vellidte i deres kvarter. Så fik de tilbudt et hus, der tilhørte kommunen, som var usundt og usælgeligt på grund af svampeangreb. Nogle lag maling og et par reparationer skulle friske det op. Regningen skulle naturligvis betales af skatteyderne. Men det viste sig hurtigt, at svampeangrebet ikke kunne skjules, og at det ville være nødvendigt med omfattende arbejde, for familiens støtter overvågede omhyggeligt renoveringen og ville ikke acceptere, at familien fortsat blev behandlet respektløst. Det er takket være dem, at det totale renoverede hus mange måneder senere blev beboeligt. Det hus, som var blevet påtvunget familien, fordi skrupelløse mennesker følte sig hævet over loven og havde jaget dem ud af det, de boede i. Byens skatteydere skulle betale regningen på 6 millioner kroner. De skyldige slap af sted med det og beholdt deres funktioner, som om intet var hændt.

Jeg må tie nu, for jeg ville aldrig kunne blive færdig med at fortælle om magtmisbrug, og andre krænkelser, overtrædelser af gældende love og løgne, som kommunen har brugt for at få det supermarked bygget. Den fortjener en af de første pladser i en rekordbog over forbrydelser begået af kommunale politikere og embedsmænd. Jeg er fuld af afsky for dem, som har til opgave at repræsentere demokratiet og som hævder at de forsvarer det, imens de vildfører borgerne med deres diktatur, som om borgerne er umælende kvæg.

En af de to topembedsmænd som bedrog os, har nu taget sin afsked i værdighed og modtaget de obligatoriske hædersbevisninger for god og loyal tjeneste gennem årtier. Borgmesteren blev ikke genvalgt ved det sidste kommunalvalg og hans efterfølger er socialdemokrat. Kommunaldirektøren, som i årevis havde lukket øjnene og tiet om alle rævekagerne og magtmisbruget hos dem, han skulle overvåge, har nu valgt at lede en anden kommune. Men intet er forandret, for underordnede og kolleger

til de amoralske mennesker, som i årevis har optrådt som uovervindelige diktatorer, sidder stadig på deres pladser. Aftaler fra vores plageånders tid lever fortsat, hvor ulovlige de end er, da den nye sympatiske borgmester ikke sætter en stopper for dem og lukker øjnene for deres magtmisbrug og løgne! Skal vi være nødt til at følge eksemplet fra de arabiske landes borgere, som gør oprør mod lang tids undertrykkelse, for at få en forandring? Selv om vores situation ikke kan sammenlignes med deres, så er den utålelig i et samfund som vores, og det er nødvendigt at sige stop, før vores ledere yderligere skader demokratiet, som forbløder i tavshed og går sin undergang i møde.

Men hvordan kan det rettes op, når kun et fåtal mennesker kender til de kommunale overgreb, som jeg har beskrevet, og som kun er dråber i det store hav af magtmisbrug? Vi har nu fået en ny regering, og den nye statsminister er den person som ikke ignorerede min klage, da jeg skrev til hende, mens hun endnu sad i oppositionen, for at fortælle, at

magtmisbrug og korrupktion trives i bedste velgående herhjemme. Ville hun sætte en stopper for alle de krænkelser, som blev begået med fuldt overlæg under den forhenværende regering? Eller ville hun bare lukke øjnene og lade overgreb fortsætte som hidtil? Jeg skyndte mig at skrive til hende igen, samt til den nye justitsminister, da de tiltrådte deres nye embeder. Men begge svarede, at de ikke kunne gribe ind i sager, der havde været under behandling ved domstolene, ligesom de af principielle grunde erklærede sig tilbageholdende med at udtale sig om sådanne sager. Det siges dog, at justitsministeren har mulighed til at gribe ind i vores sag. Hvorfor gør han ikke det? Hvorfor sørger de ikke for at få standset det grove magtmisbrug ved at ændre lovgivningen øjeblikkeligt? Hvor længe vil politikerne på Christiansborg stiltiende acceptere, at spekulanter misbruger ekspropriationsloven til at rage til sig på bekostning af almindelige borgere, der hver gang bliver taberne? Skal det forstås sådan, at de, i bund og grund påskønner kolleger, embedsmænd og

domstolene, der krænker Grundloven, som det passer dem? Kan det være rigtigt, at Danmark blot er blevet et spejlbillede af simple diktatorlande?